Januari 2026 jaargang 32 nr. 1 V.U. Koen Persyn, Reibroekstraat 85, 9850 Hansbeke P007618 Afgiftekantoor Nevele

VLAKAF

Hansbeekse dorpskrant

MET OPEN BLIK
Marjolein Willekens
p. 8

WELLEKOMN
Kelly en Jos
p. 20

TACHTIGERS
Rita De Greve
p. 28

WIE BEN IK
Kirano Schelstraete
p. 31

Horen, zien en schrijven

Op 3 januari was er de traditionele **nieuwjaarsreceptie** van het feestcomité. Het was een geslaagde editie, voor de eerste keer in ons nieuwe Cultuurhuis. Een gewoonte die mag blijven bestaan. Dat mag eigenlijk voor elk initiatief dat goed is voor de samenhang in ons dorp.

Met onze **32ste jaargang** proberen we dit ook met Vlakaf te doen. Belangrijk is dus om zo veel mogelijk mensen te bereiken. Als je dus iemand kent die Vlakaf nog niet heeft, spreek hem of haar erover aan of laat het ons weten!

Iets anders wat we op de nieuwjaarsreceptie hoorden, was tijdens de speech van de burgemeester. Ook de stad maakte goede voornemens in het meerjarenplan 2026-31: Vanaf 2026 geven we het gemeenschapsleven een extra duwtje in de rug door de subsidies aan verenigingen met 10% te verhogen en jaarlijks te indexeren.
Met een iets betere geluidsinstallatie zou die fijne boodschap dubbel zo sterk zijn binnengekomen.

We wensen al onze lezers **een gezond en gelukkig 2026** toe en ons goede voornemen is om jullie ook dit jaar zes keer een inhoudelijk geslaagde dorpskrant aan te bieden. En we hopen dat iemand anders als goed voornemen heeft om die geluidsinstallatie in orde te brengen…

De redactie

Zjeraar: 'Ik en è gieene mikro nuedig zulle!'

Inhoud

p. 3 - Ansbeke, Gansbeke of Jansbeke
p. 7 - Mensen maken het dorp
p. 8 - Met open blik
p. 12 - Dorpsraad Afrit 12
p. 15 - Hansbeeks gevogelte
p. 16 - Sporha
p. 19 - Silly Sirene
p. 20 - Wellekomn in Ansbeke
p. 22 - Nieuws van de school
p. 24 - Kijk in de Leiespiegel
p. 28 - Tachtigers
p. 31 - Wie ben ik
p. 32 - Terugblik
p. 35 - Vooruitblik
p. 37 - Het Hansbeke van Erwin Mortier
p. 40 - Tam tam
p. 41 - Personalia
p. 42 - Nieuws van de redactie
p. 43 - Tante Leen
p. 44 - Alziend oog

Ansbeke, Gansbeke, of Jansbeke?

Over Gothen en ganzen: de naam Hansbeke

In het septembernummer van het altijd voortreffelijke tijdschrift "Het Land van Nevele", van de gelijknamige erfgoedvereniging, verscheen het artikel getiteld "Nog eens de naam Hansbeke". De auteur is ***Jan Luyssaert****, het laatst overgebleven stichtend lid van die vereniging. In een zeer leesbaar artikel gaat Jan op zoek naar de oorsprong van de naam van ons dorp. De titel van zijn artikel geeft het al weg: er is al veel gezegd en geschreven over de* etymologie *van de naam* Hansbeke*. Bovendien schreef Jan 30 jaar geleden al een monografie over de Hansbeekse toponiemen of plaatsnamen. In dat boek verklaart Jan de naam Hansbeke, de namen van de wijken die we nu nog kennen (Hamme, Kippendonk, Reibroek, Ro, Voorde, Zande), de straatnamen en ook de honderden plaatsaanduidingen waarvan er maar enkele de tand des tijds hebben overleefd.*

'In mijn boek uit 1995 staan drie grote fouten! De verklaring van de dorpsnaam Hansbeke, van de naam Kale en de uitleg bij herberg *Fleite*. Ik noem ze mijn drie Hansbeekse blunders!', lacht hij. 'De naam *Fleite*, een herberg op het einde van de Karmenhoek, is allesbehalve een afleiding van (het muziek-instrument) 'fluit', zoals fruit 'freit' wordt in het dialect. Het is een oud woord voor mennegat, de toegang tot een weide!

Kale is dan weer een vervlaamsing van het Latijnse woord 'canalis' of kanaal. Dat woord is via caanle en het makkelijker uitspreekbare *caalne* uiteindelijk Kalene, Kaandel of Kale geworden. 'Kale' betekent dus feitelijk niets anders dan 'gegraven of hergraven waterloop'. Vele grote beken in de ruime streek streek is ooit wel Kale genoemd, of dragen nog die naam. In 1995 verklaarde ik Kale nog als 'helder water'… '

Inspiratie bij een trappist

Blijft de vraag waarom Jan destijds begonnen is met een boek over Hansbeke. 'Dat berust eigenlijk op een gelukkig toeval', blikt hij terug. 'Ik ben eigenlijk afkomstig uit Avelgem, gelegen aan de Schelde in het zuidoosten van West-Vlaanderen. In 1969 vond

Ansbeke, Gansbeke, of Jansbeke?

mijn vrouw Mieke De Graeve werk in het MPI Ten Dries in Landegem. We hadden nog nooit van dat dorp gehoord! Eerst hebben we een tijdje in Gent gewoond, maar dat was mijn ding niet. We zijn kort daarna verhuisd naar Landegem en bouwden vervolgens in ‘de leegte’ tussen Landegem en Merendree. Ook in 1969 is mijn studiegenoot en taalkundige, professor Johan Taeldeman, daar komen wonen. Johan was net benoemd als prof in Gent en was afkomstig uit Maldegem. We konden het goed met elkaar vinden. Op een zomerse middag in 1969, in de tuin en met een trappist, hebben we een heemkundige kring opgericht. We hebben dat echter niet alleen gedaan! Guido Schaeck, vader van Hugo was er ook bij. Net zoals Jos Vandevelde en uit Meigem Armand Bauwens, de vader van Luc. Robert Leenknecht, *meester Leenknecht*, uit Hansbeke sloot ook aan.’

‘Nu had Taeldeman heel wat *toponymisch* materiaal gekregen van Achiel De Vos en Luc Stockman. Beiden hadden in de jaren '60 een schat aan informatie verzameld en die stond allemaal op fiches neergeschreven. Johan Taeldeman vroeg mij of ik het zag zitten om daar iets mee te doen. Over Hansbeke was bijzonder veel informatie verzameld. Ik gaf toen Duits en Duitse geschiedenis aan Hogeschool Gent in de opleiding vertaler-tolk en had wel wat tijd in de zomervakantie. Die duurde toen nog drie maanden... Bovendien was ik verliefd geworden op het landschap in Hansbeke. Albert Martens speelde er ook een rol in, hij had een oude toponiemenkaart die van de graaf afkomstig was.’

Door die samenloop van omstandigheden is het boek *Meetjeslandse toponiemen - band 1 - Hansbeke* dus Jans debuut geworden. ‘Intussen staat de teller bijna op 12 boeken. Dat over Vinkt en Zeveren wordt mijn laatste. Maar die over Hansbeke, Nevele en Landegem zijn de beste drie’, volgens Jan.

Met veel verbeelding

Maar daarmee is de derde, en laat ons eerlijk zijn, interessantste fout in Jans eerste boek nog niet verklaard of rechtgezet. Waar komt de naam van ons dorp vandaan? In elk geval niet van ‘de beek van Jan of Hans’, zoals twee onderzoekers De Potter en Broeckaert uit 1867 een eerste worp deden. Het ontbrak dat duo trouwens niet aan fantasie, want ze stootten ergens op een verwijzing naar Gansbeka en dachten meteen aan een Germaanse godheid. De Noordnederlandse plaats Hanselaar inspireerde hen

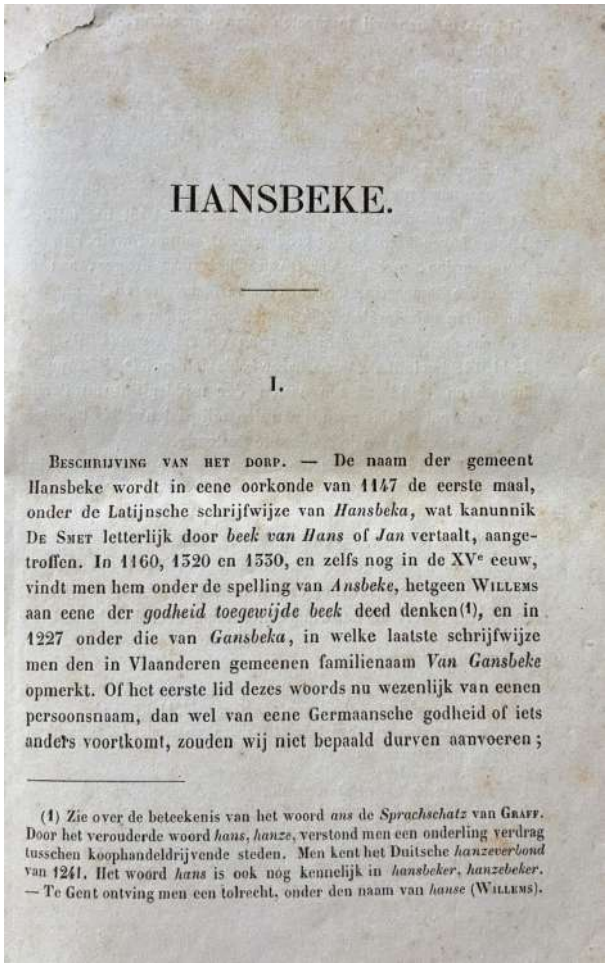

HANSBEKE.

I.

Beschrijving van het dorp. — De naam der gemeent Hansbeke wordt in eene oorkonde van 1147 de eerste maal, onder de Latijnsche schrijfwijze van *Hansbeka*, wat kanunnik De Smet letterlijk door *beek van Hans* of *Jan* vertaalt, aangetroffen. In 1160, 1320 en 1330, en zelfs nog in de XV^e^ eeuw, vindt men hem onder de spelling van *Ansbeke*, hetgeen Willems aan eene der *godheid toegewijde beek* deed denken(1), en in 1227 onder die van *Gansbeka*, in welke laatste schrijfwijze men den in Vlaanderen gemeenen familienaam *Van Gansbeke* opmerkt. Of het eerste lid dezes woords nu wezenlijk van eenen persoonsnaam, dan wel van eene Germaansche godheid of iets anders voortkomt, zouden wij niet bepaald durven aanvoeren;

(1) Zie over de beteekenis van het woord *ans* de *Sprachschatz* van Graff. Door het verouderde woord *hans*, *hanze*, verstond men een onderling verdrag tusschen koophandeldrijvende steden. Men kent het Duitsche *hanzeverbond* van 1241. Het woord *hans* is ook nog kennelijk in *hansbeker*, *hanzebeker*. — Te Gent ontving men een tolrecht, onder den naam van *hanse* (Willems).

Uittreksel uit 'Geschiedenis van de Gemeenten der provincie Oost-Vlaanderen', 6de deel, De Potter en Broeckaert.

Ansbeke, Gansbeke, of Jansbeke?

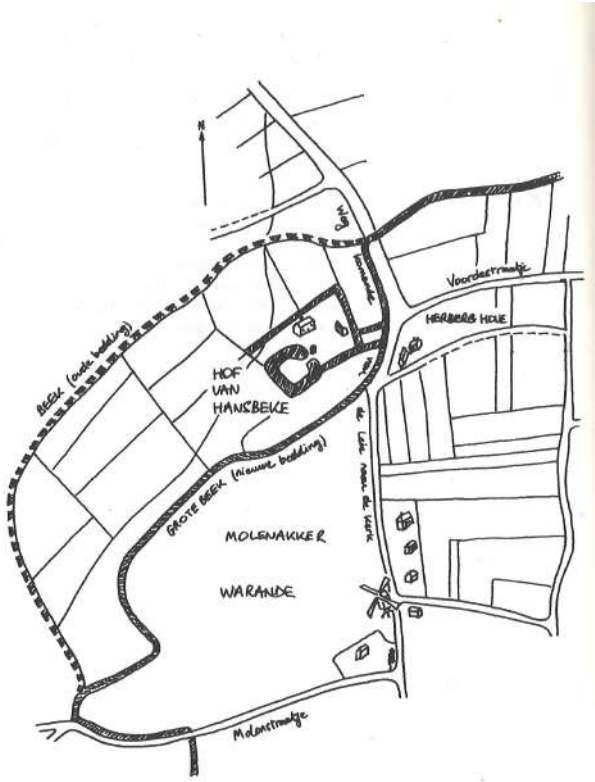

Reconstructie van het landschap in de omgeving van het Hof van Hansbeke naar de kaart van Dedeken uit 1700 (Tekening: Geert Andries).

verder om het Gotische woord *hun/hon*, dat 'offer' zou betekenen, te gebruiken om van ons dorp de Offerbeek te maken.

Vanaf 1940 wordt het iets ernstiger. 'De verwijzing naar de beek *met ganzen* vond ingang. Een logische "Gansbeek", dus. Ook de taalkundige, professor Magda Devos, onderschreef die verklaring. Dat klopt ook met het taalgebruik van de Vlaming, waarbij de 'g' en 'h' al eens inwisselbaar zijn. De stap van *Gansbeke* naar *Hansbeke* is dan makkelijk te verklaren.'

'Maar daar klopt helemaal niets van!' is Jan stellig. 'Ja, Gansbeke bestaat. Het is een toponiem in Sint-Denijs-Boekel, een dorp in Zwalm. De enige bron die *gansbeke* vermeldt is dan ook terug te voeren naar dat dorp in Zwalm. Verder heeft het niets te maken met Hansbeke.'

Een meanderende verklaring

Komt de naam dan toch van *beek bij* [het gehucht] *Hamme*? De Ha**m**se beek verbastert gemakkelijk naar Ha**n**se beek. 'De beek zou dus genoemd zijn naar het gehucht Hamme? Maar waarom vinden we die beek dan niet terug? Nee, voor de enige, echte verklaring van de naam Hansbeke moeten we terug naar de oorspronkelijke betekenis van het woord *ham*, dat een landtong is in een overstromingsgebied. *Ham* slaat op de gronden, die aan de binnenkant van de meanders lag. Later, in het Middelnederlands, betekende een ham een 'bocht in een natuurlijke waterloop'. In een bocht van de huidige Grote Beek lag het Hof van Hansbeke, de kern van de heerlijkheid (een middeleeuwse bestuursvorm). Hamsebeke of Hansbeke, dat is de naam van de beek zelf! En die bocht in de beek gaf haar naam aan het dorp. De beek droeg dus als eerste (de voorloper van) de naam Hansbeke. En omdat *Hansbeke* twee verschillende werkelijkheden benoemde, de beek en het dorp, verloor de beek al snel haar naam. Het dorp werd Hansbeke genoemd en de beek is simpelweg de Grote Beek geworden. Ter vergelijking: de Poekebeek verandert in het dorp Poeke ook in een Grote Beek.'

Is het pleit hiermee definitief beslecht? Daar lijkt het toch op. Jan heeft zijn artikel in *Het Land van Nevele* aan prof. Devos bezorgd. Zij antwoordde: 'Jan, ik moet toegeven dat ik het bij het verkeerde eind had. Jouw verklaring is heel waarschijnlijk de enige juiste.'

Schets met de ontwikkeling van het net van waterlopen ter hoogte van Hansbeke (Tekening: Geert Andries)

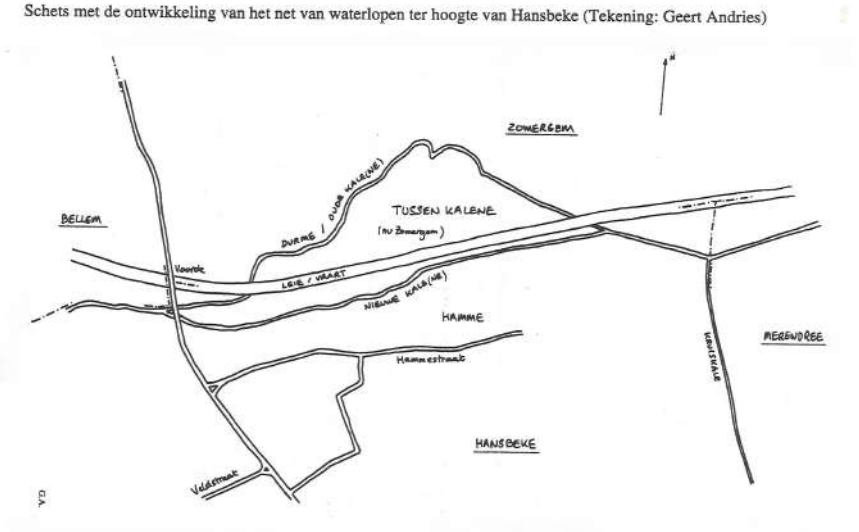

Ansbeke, Gansbeke, of Jansbeke?

Veel informatie haalde Jan ook uit het werk van Luc Van Durme die in zijn Toponymisch woordenboek van Oost- en Zeeuws-Vlaanderen een overzicht geeft van alle teruggevonden vermeldingen van de naam Hansbeke. ‘Die riep uit 'Eureka!' toen ik mijn nieuwe tekst bezorgde. Bijkomend ‘bewijs’ haalt Jan nog bij zijn leermeester, de toponymist Maurits Gysseling.

‘Hij zei me altijd: als je een verklaring voor een plaatsnaam zoekt, ga er dan maar van uit dat het over goeie of slechte grond gaat, of over water! In dit verhaal klopt dat helemaal.’

Zjeraar: 'Zjeraarsbeke woire uek nie slecht geweest. Zjeraarsbirgen bestoi oal.'

Hamme, de eerste woonkern van Hansbeke?

We weten dat Albert Martens, oud-medewerker van Vlakaf, zich afvroeg of Hamme niet de eerste woonkern van Hansbeke was, met meerdere herbergen en misschien zelfs een verdwenen kerkje (zie Vlakaf tweede reeks jg. 10 nr. 2, maart 2004, pp. 18 - 22 en Het Land van Nevele jg. 34, afl. 4, november 2003, pp. 382-391). Jan Luyssaert is alvast stellig. ‘In de wijk Hamme moeten we niet op zoek gaan naar een verdwenen kerk: daar is geen enkel schriftelijk of archeologisch bewijs van.’
Hamme is dus de landtong tussen Hoogkale (Brugse Vaart), Cruyskale (Vaardeken) en de beek zelf (noordelijk deel van west naar oost), op datzelfde plannetje aangeduid als ‘Hamme’, waar de huidige wijk nog steeds ligt.

Albert Martens (Hansbeke 1925 - Gent 2013) schreef tientallen en tientallen artikels voor Het Land van Nevele, Appeltjes van het Meetjesland, Vlakaf… Zijn boekjes uitgegeven door Oud Hansbeke bevatten veel waardevolle informatie. ‘Hansbeke in 1700’ (2001) is er zo een. Maar ook in ‘Herbergen en herbergiers te Hansbeke’ (2004) vinden we het belang van het gehucht Hamme. Herbergen waren en zijn ontmoetingsplaatsen voor bewoners en passanten. Albert vermeldt dat van de zeven oudste herbergen die er ooit (15de en 16de eeuw) in Hansbeke waren, er twee op de wijk Hamme stonden: ‘De Swaene’ bij het begin van de Hammestraat en ‘Mechelen’ aan de zuidkant van de huidige Warandestraat (vroeger Veldstraat), op het kruispunt met de Vaartstraat (vroeger Pontweg, Leystraete, Hammestraat enz…). De oudste herberg ‘Tscaec’ (met wellicht als uithangbord een schaakbord), reeds vermeld in 1450, kon hij helaas niet lokaliseren. In het boek ‘Van Begijnhofstraat tot Zandelaan’ (2019) heeft Frank Langeraert op blz. 30 geschreven dat het Schaekswegelken, tussen Hammestraat 26 en 28 naar het driehoekig pleintje met bomen, een indicatie geeft. Dit is voetweg 72, volgens de Atlas van de Buurtwegen, (116m), momenteel helaas ten onrechte afgesloten. Aan het pleintje stond wellicht de herberg ‘Tscaec’, later ‘De Zandberg’ genoemd. Nog dieper in het gehucht Hamme stond langs het Meelveld de gesloopte herberg ‘In de Eekput’. Langs de Brugse vaart waren er zelfs vier herbergen, ongeveer zij aan zij: ‘In de overzet’, ‘In de nieuwe velobaan’, ‘Het Land van Nevele’ en ‘De koning van Spanje’. En het meest gekende Hansbeekse café zal wel ‘De Reisduif zijn’! Allemaal herbergen in Hamme, en er waren er nog meer…
Anderzijds bevond de oorspronkelijke nederzetting zich volgens Jan tussen het verdwenen kasteel en de huidige kerk of dorp van Hansbeke. Daar ligt nog steeds het Hof van Hansbeke, met daarnaast een voormalige herberg en gemeentehuis (nu restaurant ’t Oud Gemeentehuis). De exacte locatie van die nederzetting staat op de afbeelding in kleur uit Het Land van Nevele, afl. 3, september 2025, p. 10 en stond ook al als pentekening in het boek van Jan uit 1995.

Of de eerste Hansbekenaar nu op Hamme of in het Hof van Hansbeke moet hebben gewoond, blijft voorlopig nog onbeslist… Vlakaf bestelde de teletijdmachine van professor Barabas om het uit te zoeken.

Hier in Hansbeke.

Door het oog van Jan Darthet.

Januari 2026

Marjolein Willekens

Met open blik

In deze rubriek kijken we met een open blik naar onze dorpsgemeenschap. Gewone mensen brengen een buitengewoon verhaal. Ze zijn dapper en vertellen eerlijk. Misschien verandert het onze kijk op het onderwerp en/of zorgt het voor nog meer verbinding tussen de Hansbekenaren.

Tussen Kerst en Nieuwjaar gingen we langs bij Marjolein Willekens. Het werd een lang en openhartig gesprek met een moeder van drie kinderen, van wie er twee veel extra zorg nodig hebben. We leerden haar kennen als een enthousiaste en nuchtere vrouw die met een opvallend positieve blik in het leven staat.

“Wij zijn een nieuw samengesteld gezin. Mijn oudste zoon Janick (21j) is geboren uit een vorige relatie en woont bij ons in. Samen met mijn man Ben heb ik twee kinderen Eefje (16j) en Saartje (13j).

Eefje werd geboren met een **hartafwijking**. Ze had een VSD, een gaatje tussen de hartkamers, dat gelukkig spontaan is dichtgegroeid. Daarnaast heeft ze ook een ASD, een gaatje tussen de boezems, waarvoor ze nog steeds jaarlijks op controle moet en niet mag vliegen. Al van heel jonge leeftijd voelde ik dat het lichaam en hoofd van Eefje voortdurend ‘aan’ stonden. Tot haar 8 à 9 jaar werd ze elke nacht tien tot soms twintig keer wakker. In paniek, vol angst, vaak na nachtmerries. Ik heb haar ontelbare nachten getroost, vastgehouden, gerustgesteld en nabijheid gegeven. We wisten toen nog niet wat er precies aan de hand was, maar ik voelde als moeder dat dit niet zomaar ‘een fase’ was. We probeerden van alles om haar te helpen: gesprekken bij een psycholoog, mindfulness-sessies, verschillende vormen van ondersteuning… niets leek voldoende te helpen. Toen Eefje tien jaar was, kreeg ze op een feestje een zware angstaanval. Dat moment was voor ons een kantelpunt. We hebben toen beslist om hulp te zoeken bij een kinderpsychiater. Pas daar kregen we eindelijk een duidelijke diagnose: Eefje heeft **pathologische separatieangst**, een ernstige vorm van verlatingsangst. Ze startte met antidepressiva, medicatie die specifiek werkt op angst. Dat was geen makkelijke beslissing, maar wel een noodzakelijke.

Eefjes papa, Ben, heeft zelf last van angst. Hij neemt hiervoor medicatie waardoor het onder controle is. Ook anderen in de familie hebben angsten, waardoor de angst als erfelijk kan gezien worden. We hadden echter nooit kunnen vermoeden dat deze kwetsbaarheid zich bij Eefje zo uitgesproken zou tonen. Ze kan hier zelf niets aan doen. Toch leeft er bij mijn man een sterk schuldgevoel, het gevoel dat hij haar dit ongewild heeft doorgegeven. De coronaperiode bleek voor Eefje onverwacht een veilige tijd. De wereld stond stil, iedereen bleef in zijn eigen cocon, en dat gaf haar rust. Toch bleef de nood aan begeleiding groot. Tot op vandaag wordt ze maandelijks opgevolgd door zowel een psychiater als een psycholoog.

Eefje startte haar middelbaar onderwijs aan het Erasmusatheneum in Deinze, maar al snel werd duidelijk dat het gewone onderwijs te zwaar was voor haar. Na zes maanden schakelden we over op **TOAH**, tijdelijk onderwijs aan huis. Een leerkracht kwam thuis lesgeven over de hoofdvakken. Ik paste mijn werk aan zodat ik op die momenten thuis kon zijn. Vanuit het CLB kreeg Eefje ook de kans om te starten op een **zorgboerderij** in Lotenhulle. Daar vond ze rust en kon ze op een therapeutische manier werken en tot zichzelf komen. Tussen haar twaalfde en dertiende zocht Eefje troost in eten. In combinatie met de medicatie kwam ze sterk bij in gewicht, wat haar zelfbeeld zwaar aantastte. Er werd nagedacht over het **Zeepreventorium** in De Haan, maar omdat ze daar moest overnachten is er beslist om dat niet te doen. Ondertussen hadden we haar ook ingeschreven bij De Kaap in Melle. Na een lange wachttijd van acht maanden kon ze daar starten met ambulante gespecialiseerde zorg. Therapie en leefgroepwerking maakten deel uit van haar behandeltraject. In die periode kregen we nog een belangrijke diagnose: Eefje heeft **ASS**, een autismespectrumstoornis, wat haar moeilijkheden in communicatie en sociale interactie verklaart. Voor ons vielen er eindelijk puzzelstukken op hun plaats.

Sinds september 2025 gaat Eefje naar het buitengewoon onderwijs, type 9, in de Peperstraat in Gent. Ze volgt daar nu vier dagen per week les en gaat één dag per week nog steeds naar de

zorgboerderij. Na vijf jaar zoeken, proberen, vechten en soms sukkelen, hebben we eindelijk passend onderwijs gevonden. Eefje volgt regelmatig kinesitherapie in de Praktijk Ro in Hansbeke, onder andere voor ademhalingsoefeningen, wat haar helpt om haar angst beter te reguleren. Haar aandoeningen zijn grotendeels onzichtbaar, maar daarom niet minder reëel. Haar medicatie wordt steeds beter afgestemd en stilaan komt er meer rust in haar leven. Het gaat momenteel goed met Eefje. We zijn ontzettend trots op haar.

Er rust nog altijd een **groot taboe op onzichtbare aandoeningen** waaronder angst. Dat heb ik aan den lijve ondervonden. Mensen vonden dat ik 'harder' moest zijn als ouder, dat we te soft opvoedden, dat ik haar gewoon naar school moest sturen in plaats van haar thuis te houden, dat Eefje een lui kind is die haar zin krijgt. Vaak wist ik: ze spreken over iets waar ze geen idee van hebben. Als ouder komt die kritiek binnen en dat moet je er ook nog eens bijnemen. Ik heb regelmatig moeten slikken – letterlijk en figuurlijk. Soms maakten reacties mij echt boos maar dan reageerde ik meestal beheerst en gebaseerd op feiten. Wanneer Eefje in een angstcrisis zit, is dat intens. Het is pijnlijk om je kind zo te zien worstelen en je tegelijk machteloos te voelen. Ik heb moeten aanvaarden dat mijn oorspronkelijke aanpak, mijn 'hardy' manier van reageren, niet werkte. Integendeel. Ik heb me als moeder moeten aanpassen, leren loslaten wat ik dacht dat 'juist' was, en ruimte maken voor wat zij nodig had. Want ouderschap bij een kind met onzichtbare kwetsbaarheden vraagt geen hardheid, maar begrip, aanpassing en vooral: verbinding. In De Kaap vonden we ondersteuning die echt het verschil maakte. We gingen in gesprek met het hele gezin, bespraken concrete situaties en kregen helder, praktisch advies. Dat gaf houvast. Als koppel namen we deel aan de **ouderpraatgroep**. Daar vonden we iets wat we elders vaak misten: erkenning. We konden onze ervaringen delen met andere ouders van kinderen met angsten en ASS, zonder uitleg te moeten geven, zonder oordeel.

Saartje werd geboren met het **syndroom van Down.** Dat wisten we niet op voorhand, maar op het moment van haar geboorte had ik meteen een vermoeden. Als vroedvrouw herken je bepaalde signalen. Toch bleef het wachten op zekerheid bijzonder zwaar. We lieten onmiddellijk een DNA-onderzoek, bloedonderzoek en een hartonderzoek uitvoeren. Pas vijf dagen later kregen we het definitieve resultaat. Die dagen waren een intense rollercoaster van hoop en angst. Tot we duidelijkheid hadden, wilden we geen bezoek. We hadden tijd nodig om dit nieuws als gezin te laten binnenkomen. Een grote opluchting was dat Saartje geen hartafwijking heeft, terwijl één op de twee kinderen met het syndroom van Down daar wel mee te maken krijgt. Tegelijk wisten we dat het syndroom van Down vaak samengaat met andere medische en praktische uitdagingen. Saartje werd ook geboren met een **slecht werkende schildklier**, waardoor ze al vanaf haar 2 jaar thyroxine moet innemen. Daarnaast heeft Saartje **slaapapneu** en **knarsetandt** ze, iets wat we van nabij blijven opvolgen.

Toen Saartje ongeveer elf jaar was, kreeg ze **Alopecia Areata,** een auto-immuunziekte die plots ronde kale plekken veroorzaakt, onder andere op de hoofdhuid en de wenkbrauwen. Dat was opnieuw confronterend: weer een extra zorg bovenop alles wat er al was. En pas een half jaar geleden kwam er nog een diagnose bij: **ARFID**, een eetstoornis waarbij bepaalde texturen, kleuren of smaken niet verdragen worden. Bij Saartje is dat zeer uitgesproken. Ze eet uitsluitend voeding in rode en

Marjolein Willekens

witte tinten, en dat mag je letterlijk nemen: lasagne, yoghurt, melk, bleke balletjes in tomatensaus… Haar eetpatroon is enorm beperkt en vraagt elke dag opnieuw veel aandacht en creativiteit.

Saartje neemt dagelijks verschillende medicijnen. Haar lichaam vraagt veel zorg, maar ook mentaal blijft ze kwetsbaar. Door het syndroom van Down heeft Saartje een **verstandelijke beperking**. Haar mentale leeftijd ligt rond die van een vijfjarig kind. Ze kan weinig zelfstandig en heeft veel hulp nodig in het dagelijkse leven: wassen, aankleden, tanden poetsen, naar het toilet gaan,… Ze heeft ook angst rond het ongesteld worden. Alles gebeurt stap voor stap, met begeleiding, geduld en herhaling. Saartje ging voor de lagere school naar de dorpsschool Sint-Paulus waar inclusief onderwijs mogelijk was. Kinderen met en zonder beperking kregen er samen onderwijs, elk op hun eigen tempo en niveau. Dat was een waardevolle ervaring. Vandaag gaat Saartje naar **De Triangel** in Lovendegem, een middelbare school voor kinderen met een verstandelijke beperking. Ze zetten in op de zelfredzaamheid van de kinderen en helpen mee de zorg te dragen. Elke dag wordt ze met de bus thuis opgehaald en weer veilig thuisgebracht. Die structuur en voorspelbaarheid zijn voor haar heel belangrijk. Het zou een droom zijn als ze later met verschillende personen met een beperking begeleid zou kunnen samenwonen. Als ouder leer je voortdurend loslaten, aanpassen en opnieuw beginnen. Saartjes weg is er één met extra zorgen, diagnoses en beperkingen, maar ook met ongelooflijk veel zachtheid, puurheid en liefde. Ze leert mij elke dag wat écht belangrijk is: nabijheid, rust en onvoorwaardelijke zorg.

Ik leef van dag tot dag en maak **geen verre toekomstplannen** meer. Relativeren kan ik goed, maar ik heb niet het gevoel dat ik overrelativeer. Integendeel. Op mijn werk merk ik dat ik zorgzamer ben geworden dan vroeger. Ik zie bij de jonge moeders meer hun onzekerheid en hun angsten. Sommigen nemen zelfs al tijdens de zwangerschap medicatie om met die angsten om te gaan. Vroeger begreep ik dat minder, nu des te meer.

Rond mijn veertigste kreeg ik te maken met **surmenage**, een langdurige periode van over-

belasting. Ik was letterlijk opgebrand door mijn gezin. Ik sliep nauwelijks nog, mijn lichaam was volledig uitgeput. Er kwamen momenten waarop ik zelfs geen ontbijt meer kon maken. Zo ver was het gekomen. Ik kon zeven maanden niet werken. Gelukkig werd ik goed begeleid door een psychologe en word ik nog steeds goed begeleid door de huisartsen van het Doktershuis. Die ondersteuning heeft me gered. Ik kreeg handvaten aangereikt: ademhalingstechnieken, mindfulness, en ja, zelfs schaapjes tellen om 's nachts het piekeren en malen te doorbreken. Dat lukt vandaag aardig. Waar ik vroeger lag te woelen en te denken, lig ik nu gewoon te ademen. Inslapen lukt meestal wel, maar doorslapen blijft een uitdaging.

Intussen werk ik 75 procent. **Voltijds werken lukt niet**. Te vaak moet ik met de kinderen naar het ziekenhuis, naar de kinesist, naar de psycholoog. Dat is onze realiteit. Toch is mijn job in AZ Sint-Lucas Gent, die ik nu al 24 jaar doe, mijn redding geweest. Daar ben ik niet de mama, maar de vroedvrouw, de professional. Even gewoon mezelf. Mijn collega's trekken mij erdoor op de moeilijke momenten. Bij hen kan ik eens uithuilen. Ik voel hun steun, hun begrip. Ook van de patiënten krijg ik veel terug: dankbaarheid, vertrouwen, kleine momenten die me energie geven. Daarnaast heb ik ook veel steun gevonden in de **ouderpraatgroep** van De Kaap. Het deed deugd om daar niet te moeten uitleggen, om gewoon begrepen te worden.

Als gezin raak je door de situatie wel meer **geïsoleerd**. Ons leven speelt zich vaker binnen de muren van ons huis af. Met Saartje is het soms moeilijk om buitenshuis te gaan. De opening van het cultuurhuis bijwonen, lukte niet voor haar want ze is snel overprikkeld. Intussen heeft Saartje een rolstoel nodig want wandelen is moeilijk. We zijn vaak met de mobilhome op reis geweest maar de laatste 5 jaar bleven we thuis. Vorige zomervakantie huurden we samen met mijn schoonouders een vakantiewoning in Frankrijk. De kinderen hadden het heel lastig, ervaarden veel stress, ... waardoor uitstappen maken niet evident was en we ons geregeld moesten opsplitsen.

Saartje lust bijna niets en als we ergens op bezoek gaan, zijn we altijd zwaar bepakt: haar speelgoed, Playmobil, barbies, haar iPad… Alles moet mee. Onze echte vrienden passen zich aan, en daar ben ik ontzettend dankbaar voor. We nodigen hen vaker bij ons thuis uit dan dat wij naar hen gaan. Dat is eenvoudiger, rustiger. Ik ben open over onze situatie, ik slik niets in en krop niets op. Dat helpt. Onze relatie heeft er wel onder geleden. Een oppas vragen is geen optie, dus samen uitgaan zit er voorlopig niet in. Toch laten we elkaar niet los. We zorgen ervoor dat we elk apart dingen blijven doen met onze eigen vrienden. Dat is geen luxe, dat is noodzakelijk om recht te blijven staan — als ouders, als partners, als mensen.

Professionele begeleiding voor onze kinderen — en ook voor onszelf — kost enorm veel geld. Jammer genoeg wordt niet alles terugbetaald door het ziekenfonds. Voor Saartje hebben we recht op een PAB, een persoonsgebonden assistentiebudget, maar ondertussen staat ze al negen jaar op de wachtlijst. Voor Eefje en Saartje ontvangen we verhoogde kinderbijslag, en daar zijn we dankbaar voor. Maar tegelijk voelen we hoe broos dat vangnet is. Vroeger kregen we als ouders ook een **mantelzorgpremie** via de mutualiteit. Door veranderingen in het beleid van de nieuwe regering voldoen we plots niet meer aan de criteria. Wat misschien nog het meest weegt, is de administratieve rompslomp. Het kost ongelooflijk veel tijd, energie en doorzettingsvermogen om uit te zoeken waar je recht op hebt — laat staan om het ook effectief te krijgen. Terwijl je eigenlijk al meer dan genoeg op je bord hebt als zorgouder.

Het valt mij op hoe vaak mensen klagen over dingen die, in mijn ogen, relatief zijn. Wat betekent een 'buis' op een rapport nu echt? Wat maakt regen op je huwelijksdag uiteindelijk uit? En wat is het om als ouder af en toe 's nachts te moeten opstaan voor een huilende baby? Het zijn zaken die gewoon bij het leven horen. Ik probeer me niet te laten verzwelgen door negatieve emoties. Dat lukt niet altijd, maar ik kies er bewust voor om **positief te blijven kijken**. In de tuin vind ik rust. Wanneer ik daar bezig ben, ben ik even helemaal weg van de wereld. Dan bestaat alleen dat moment. Ik heb moeten leren om de tijd die vrijkomt ook echt aan mezelf te besteden. Niet uit luxe, maar uit noodzaak. Mijn motto is: **Alles kan, niks moet**. Dat betekent dat niet alles vast hoeft te liggen, dat mijn agenda niet elke minuut gevuld moet zijn. En vaak merk ik net dan dat de mooiste momenten ontstaan — onverwacht, spontaan, zonder planning…

Dorpsraad

www.afrit12hansbeke.be.

We zijn benieuwd!

Op de “Wij zijn benieuwd” – dorpsraad in het Cultuurhuis waren 70 aanwezigen (!)
Al wie voor de eerste keer aanwezig was op de dorpsraad kreeg een kleine attentie.

Aan Tafel ‘Cultuurhuis’ en Tafel ‘Wonen’ zaten telkens 20 deelnemers. Tafel ‘Mobiliteit’ telde 30 deelnemers. Dit was te veel en dat maakte het gesprek moeilijk. De organisatie kan volgende keer beter.

Tafel Cultuurhuis evalueerde het gebruik van het Cultuurhuis.
Over de inrichting van de zalen en het beschikbare materiaal klonken heel wat lovende reacties. Daarnaast werden ook enkele verbeterpunten meegegeven. Zo zien sommige verenigingen nog mogelijkheden om het toegangs- en reserveringssysteem verder te verfijnen en werden er praktische suggesties gedaan rond het poetsen, de podiumelementen en de geluidsinstallatie. Deze waardevolle feedback biedt kansen om de werking in de toekomst nog verder te verbeteren.

Afrit 12 zond een lijstje met een 20-tal vragen naar de Cultuurdienst van Stad Deinze.
Zelfs het meest volledige en duidelijke gebruiksreglement voor het Cultuurhuis kan niet elke situatie voorzien of iedereen tevredenstellen. Het succes van het Cultuurhuis zal daarom vooral afhangen van de goede wil en de samenwerking van alle gebruikers. Wij, Hansbekenaren, gaan dan ook ten volle voor een warme, respectvolle en vlotte samenwerking, zodat iedereen zich er thuis kan voelen.

Tafel Wonen had het over de geplande verkavelingen en de toekomst van de kerk.
Huysman Bouw NV diende op 14/11/2025 een dossier in voor het bekomen van een verkavelingsvergunning voor de gronden tussen Hansbekedorp, Voordestraat en Julius Nieuwlandweg. Wellicht start binnenkort het openbaar onderzoek en verschijnen de gele affiches op de plaats van de geplande verkaveling. Zo krijgen omwonenden de kans om het dossier op te volgen en, indien gewenst, hun opmerkingen of bezwaren in te dienen.

Dorpsraad

www.afrit12hansbeke.be.

Sociale Woonmaatschappij Dimensa (het vroegere Volkshaard) is eigenaar van de grond naast de Cluysewijk en plant er 24 sociale woningen, toegankelijk via de Merendreestraat. Het dossier zit echter geblokkeerd wegens discussies met privé-eigenaars en het Agentschap Erfgoed.

De volledige site van de oude gemeentezaal, schoolgebouw, woning en tuin van de hoofd-onderwijzer, is eigendom van Stad Deinze en zal verkocht worden.

Over de aanpak en de toekomstige invulling werden al geruime tijd vragen gesteld aan Stad Deinze, waarop we op het moment van Dorpsraad nog geen antwoord kregen. Stad Deinze nodigde Afrit 12 intussen wel uit voor een informatiegesprek in januari. Vanuit de Dorpsraad zullen we dit dossier verder constructief opvolgen via een specifieke werkgroep.

Tafel Mobiliteit besprak verschillende verkeersproblemen.
Het ging over de zone 30 in de Grote Merestraat, de herinrichting van Begijnhoflaan en Lindestraat, het verkeer rond het Stationsplein. Ook de aansluitingen van Voordestraat en Vaartstraat op de Julius Nieuwlandweg werden besproken. Er werden direct enkele voorstellen gedaan aan schepen van mobiliteit en sport Sofie D'hondt. Zij liet weten dat in het voorjaar een infomoment komt voor de bewoners van Begijnhoflaan en Lindestraat.

De verbinding tussen het Cluyseplein en het park achter het Cultuurhuis bleek al vlug in een modderpoel herschapen te zijn. Bovendien laat de verlichting van het pad in het park te wensen over. Dat wordt aangepakt door de Stad.

We danken schepen Dhondt voor haar spontane aanwezigheid en appreciëren haar bereidwilligheid om een aantal vragen te beantwoorden.

Voor het volledige verslag van de Dorpsraad: zie www.afrit12hansbeke.be

Mountainbikeroute

De werkgroep heeft een mountainbikeroute uitgewerkt. Hierbij werden de criteria die Sport Vlaanderen oplegt mee in rekening gebracht zoals de eis dat meer dan 50% van het traject onverhard moet zijn.

Er werd opgemerkt dat sommige trage wegen beter onderhouden kunnen worden en dat het traject ook geschikt moet blijven voor ruiters. Stad Deinze bekeek het voorgestelde parcours, maar volgens de werkgroep werden daarbij net enkele mooie en rustige delen geschrapt, wat tot duidelijke teleurstelling leidde. De werkgroep zal hierover opnieuw in overleg gaan met schepen van mobiliteit en sport Sofie D'hondt.

Dorpsraad

www.afrit12hansbeke.be.

De toekomst van de kerk

Op de laatste Dorpsraad kwam ook de toekomst van onze kerk ter sprake. Op de lange termijn zal onze kerk niet kunnen behouden worden voor de eredienst. Nu al wordt de kerk soms door het kerkbestuur ter beschikking gesteld voor andere gemeenschapsactiviteiten dan erediensten bv. voor concerten, gemeentelijke infomomenten, dorpsquiz… Daar zijn we blij om.

Volgens een mondelinge mededeling van schepen van cultuur en financiën Jan Vermeulen zal het statuut van de kerk van Hansbeke niet tijdens dit bestuur gewijzigd worden. Dus de komende 5 jaar is er niet direct iets te vrezen voor het kerkgebouw. Maar als het kerkenbeleidsplan zegt dat de kerk “als de gelegenheid zich voordoet” een nieuwe bestemming kan krijgen, dan is niet uitgesloten dat ze bv. verkocht wordt of een bestemming krijgt die wij als Hansbekenaren misschien liever niet willen.

We denken ook hier best aan een werkgroep met alle partners (kerkbestuur, parochie, Stad Deinze, …) die tijdig ideeën verzamelt voor de toekomst van de kerk.

Een proper Hansbeke

Beste mooimakers

Bij dit nieuwe jaar willen we jullie eerst en vooral een
Geweldig mooi jaar wensen vol liefde en geluk.
Met weinig zwerfvuil maar dat is wel een illusie.
Wij bedanken jullie voor de onvoorwaardelijke inzet om ons dorp proper te houden en hopen dat jullie dit verder kunnen doen in 2026.

Alvast hartelijk dank daarvoor!

Het mooimakers team

Afrit 12 Dorpsraad Hansbeke wil de Hansbekenaren een stem geven voor alles wat hun dorp aanbelangt. Als dorpsraad hebben wij regelmatig overleg met de diensten van Stad Deinze. We proberen telkens om zowel problemen van algemeen belang te signaleren als om oplossingen te bedenken. Af en toe kunnen we ook suggesties doen. We roepen alle Hansbekenaren op om ons hun vragen en suggesties mee te delen via info@afrit12hansbeke.be. Volg ons op facebook en zie ook www.afrit12hansbeke.be

Hansbeeks gevogelte

Mijn beste wensen voor een rijk vogeljaar! De donkere maanden van november en december hebben er waarschijnlijk voor gezorgd dat jullie geen foto's gemaakt hebben van een Hansbeekse vogel… Maar, zoals een bekende TV-figuur ooit zei "alles kan beter".

Voor mij was het wel een goede gelegenheid om 's morgens bij het ontbijt te observeren wat er zoal op de voederplaats in mijn tuin aanwezig was.

Een trouwe soort die het hele jaar door aanwezig is, is de huismus. Pfff, hoor ik veel mensen denken, gewoon mussen, wie maakt er daar nu een foto van. Hoewel het aantal huismussen schrikbarend is afgenomen de afgelopen jaren (min 35 % sedert het begin van deze eeuw), blijven ze het hele jaar door aanwezig in veel van onze Hansbeekse tuinen. Het vrolijke getsjilp begint al vroeg in het jaar: vanaf begin maart maakt het mannetje mus het vrouwtje het hof. Met hangende trilvleugeltjes hipt hij rond het vrouwtje om haar aandacht te trekken. Van zijn mooie zang zal het immers niet komen!

Het mannetje ziet er best hip uit met zijn grijze petje, bruine zijkop, wittige wangen en zwarte keelvlek. Kijk ook eens naar de mooie bruine rug. Huismussen zijn echte cultuurvolgers. Ze komen van nature voor in gans Europa en Azië overal waar aan landbouw gedaan wordt. Het zijn "standvogels", m.a.w. ze zijn het ganse jaar door aanwezig en trekken niet weg. Het overgrote deel van het jaar zijn het zaadeters, vandaar hun aanwezigheid op boerenerven en rond kippenhokken. In het voorjaar en de zomer, bij het grootbrengen van de jongen, eten ze ook grote hoeveelheden insecten. Ik zag er zelfs één die op libellen jaagde boven de tuinvijver!

In de Oudheid was de mus gewijd aan Aphrodite, de godin van de liefde, omdat een mus gekend was om zijn onvermoeibaarheid in het liefdesspel. Mussen zijn inderdaad zeer productief en hebben doorgaans 2 tot 3 nesten per jaar. In het Middeleeuws volksgeloof werd er gefluisterd dat het eten van mussen een probaat middel was om de liefdeslust op te wekken. Je moest ze wel rauw opeten…

Mussen hadden vroeg een slechte reputatie: ze zijn verzot op granen en vertoeven om die reden in de omgeving van de mens. Men beschouwde ze als een plaagsoort die moest verdelgd worden. De "mussenschrik" moest verhinderen dat ze pas gezaaide velden leegplunderden. Niet dat dat veel helpt, zo'n vogelschrik zijn ze rap gewoon. Die mussenschrik werd aangevuld met allerlei magische of religieuze praktijken, zoals het bewaren van

Boven het vrouwtje, onder het mannetje huismus.

gewijde palmtakken in de tuin om mussen af te schrikken. Een andere gewoonte was het zogenaamde "mussenrecht": bij het zaaien van het koren werd de eerste greep zaaigraan over het hoofd in de kant van de weg gegooid als voedsel voor de mussen.

In de loop der geschiedenis zocht men naar andere middelen om de mussenplaag te bestrijden. Naast vossen- en mollengilden bestonden er ook mussengilden. Die gilden hadden een volledig bestuur en een reglement. Wie het meest mussenkoppen kon inleveren was de koning! Een bericht uit de "Nieuwe Rotterdamsche Courant" van 1941 vermeldde dat er in Zeeuws-Vlaanderen en Zuid-Holland jaarlijks 10 000 mussen opgeruimd werden. In China gaf de communistische leider Mao ooit de opdracht om alle mussen uit te roeien omdat ze te veel graan opaten. Na enkele jaren zette men deze politiek stop omdat er insectenplagen ontstonden die nog slechter waren voor de oogst. Het gebruik van de moderne oogstmachines en opslagruimtes heeft er nu voor gezorgd dat mussen veel minder voedsel vinden, vandaar de sterke afname.

Tot slot nog een weetje uit Parijs: "Piaf" betekent in het Parijse dialect niet alleen een mus, maar ook een straatzangeres. Het beeld slaat op een rondhuppelend wezen dat niet goed kan zingen en altijd op zoek is naar eten. De gekende Franse zangeres Edith Piaf koos deze naam als verwijzing naar het begin van haar carrière.

Peter De Groote

Zie je een interessante vogel?

Neem een foto, en stuur die door naar Peter! (peter.degroote@icloud.com)

Sporha

Hoe staan onze diverse basketbalteams er voor nu de winter break erop zit?

De kerstbreak zit er weer op en alle basketbal bedrijvigheid wordt hernomen. Hoe staan onze diverse teams er halverwege voor? We zetten een en ander op een rijtje!

BBC Wille Hansbeke strijdt in derde klasse voor plaats in top 4

Het klinkt ongelooflijk en toch is het juist. Na 13 competitiematchen staat onze A-ploeg op een met Gentson en het Brusselse Royal IV gedeelde vierde plaats. Dit betekent dat ze kans maken op een lucratieve eindronde eens alle matchen zijn afgehaspeld. De weg is echter nog lang en om Bert Wyseur (*coach van de Gentse topploeg Gentson*) te citeren: "Drie zeges en je staat bovenaan. Drie nederlagen echter en je zit in de kelder van de rangschikking!"

Feit is dat Hansbeke voor de jaarwisseling nog de derby verloor op Gentson in een volgelopen zaal aan de Henleykaai. Geen fraaie wedstrijd maar wel eentje bevochten op het scherp van de snee. Algemeen gesproken deed Hansbeke het vooralsnog sowieso schitterend. De zeven zeges waren niet alleen verdiend maar het hadden er bovendien meer moeten en ook kunnen zijn. Vijgen na Pasen echter: Hansbeke concentreert zich best op wat komt. De ploeg heeft met IKOLO en Aalstenaar Janik Van Impe twee topspelers binnengehaald waarmee je naar vele oorlogen kunt. Nu die veldslagen nog winnen en misschien wenkt die eindronde dan toch! Het zou du jamais vu zijn!

B-ploeg met versterking

We schreven het al bij aanvang van de nieuwe competitie: het zou een moeilijk jaar worden voor de B-ploeg met Korneel van Ceulebroek die naar Gent-Oost Eagles verkaste. En aanvankelijk had coach Dirk *Batts* Claeys het ook niet gemakkelijk om resultaten te boeken. Enkele maanden geleden viel er echter een onverwacht geschenk uit de lucht: Wout Cherlet, een atleet uit de atletiekwereld, koos voor basketbal als een wel zeer late roeping maar bleek alras een ware versterking. Samen met sterkhouders Mathieu Bracke (zoon van oud-speler Yves), Mats Leys en Tibo De Cock (momenteel wel geblesseerd) kreeg de B-ploeg aldus een kwaliteitsinjectie waardoor ze plots weer een contender werden waar niemand graag tegen speelt. Recent werd gewonnen op Falco C (59-66) en thuis van Gentson C (79-59) en de ploeg kon met vier zeges doorgroeien naar een tiende plaats in tweede provinciale. Afwachten wat het team nog meer in zijn mars heeft!

Ook onze dames moeten knokken voor het behoud

De laatste ploeg in competitie, los van de 12 jeugdploegen, is onze damesploeg die zich, net als vorig jaar, in eerste instantie wil handhaven in eerste provinciale. Met vier zeges uit twaalf matchen bekleedt de ploeg van coach Pieter Eykelberg momenteel de tiende plaats. Niet slecht uiteraard, maar opletten blijft de boodschap. Recent werd gewonnen van Gavere (69-49) maar tegen het sterke Kluisbergen werd met 59-78 verloren. Opmerkelijk is de goede groepssfeer die hier heerst. Doorgaans blijft de voltallige ploeg na hun match hangen om hun collega's van het herenteam een riem onder het hart te steken. Een toffe bende die er alles aan doet om te blijven waar ze nu zijn: eerste provinciale en daar wordt heel leuk basketbal gespeeld!

Bom onder Hansbeeks Basket?

Net voor we naar de drukker gaan, bereikt ons het bericht dat BBC Hansbeke stopt met zijn A-ploeg. Enkel de B-ploeg, de damesploeg en de jeugd zal volgend jaar nog van de partij zijn.
Het komt des te meer als een verrassing omdat de A-ploeg het echt wel goed doet dit seizoen.

Als we het goed begrijpen is een gebrek aan financiën de hoofdreden.
Gelukkig grijpt men op tijd in en wordt het geen volledig faillissement, waardoor de andere ploegen (met onder andere de vele jeugdploegen) wel kunnen blijven bestaan.

Onze beste wensen voor het nieuwe jaar !

De winterstop van dit jaar duurde een weekje langer, door de sneeuw & storm in het weekend van 9 t.e.m. 11 januari werden alle voetbalwedstrijden afgelast in heel Vlaanderen. Een juiste beslissing om ons veld te vrijwaren van schade door de smeltende sneeuw.

We kijken zeker uit naar de tweede helft van het seizoen, de eerste ploegen staan er als volgt voor:

- Onze eerste herenploeg staat op de derde plaats. Kunnen we nog meedoen voor de eerste plaats? Halen we een eindrondeticket?
- Onze tweede herenploeg staat op de negende plaats. Een eervolle vermelding voor de overwinning tegen Poesele.
- Onze damesploeg staat op de zesde plaats. De ambitie is een plaats in de top vijf. Het zal aanpassen worden onder een nieuwe trainer (Kenny verhuisde naar China).
- Onze recrea-damesploeg, die niet in competitie speelt, werkt de komende maanden enkele oefenwedstrijden af om zich klaar te maken voor een seizoen in competitie.

De jeugd, de drijvende kracht en het middelpunt van onze club, wordt verder uitgebreid. Naast de reeds aanwezige ploegen vóór nieuwjaar — Meisjes U16, Meisjes U13, Jongens U11, Meisjes U9 en U7 — komen er na nieuwjaar nog twee ploegen bij. De U7 wordt opgesplitst in U7-geel en U7-zwart om alle spelers voldoende speelkansen te geven. Ook de U6 speelt vanaf nu wedstrijden.

De zeven G-voetballers trainen elke week en maken zich klaar voor hun eerste oefenwedstrijd.

Onze mosselsouper was een groot succes. We danken jullie allen voor de aanwezigheid.

Naast voetbal is er ook de beleving van een familiale club. Hoewel er door de sneeuw niet getraind kon worden, hield een sneeuwman-challenge onze spelers en speelsters op woensdagmiddag creatief bezig. Enkele resultaten zien jullie op de foto!

Het bestuur van Voetbal Hansbeke
Jan, Jo, Iris, Celien, Karel, Willy, Jozef, Franky, Wim

Sporha

Louise from LA

In ons juli-nummer van 2025 vertelden we al over de avonturen in Los Angeles van roeister Louise Gyssels uit de Rostraat. Een half jaar later vroegen we haar om ons opnieuw een update te geven.

Sinds augustus ben ik terug in Los Angeles om mijn tweede jaar als “sophomore” te starten aan de University of Southern California. In juli heb ik als eerstejaars mijn eerste wereldkampioenschap bij de U23 afgerond. Daarbij heb ik enorm veel geleerd en waardevolle ervaring opgedaan. Na het wereldkampioenschap heb ik twee weken rust moeten nemen, zodat ik fris en fruitig terug aan mijn seizoen in Los Angeles kon beginnen. Dat gaf mijn lichaam eindelijk de kans om wat te herstellen en mij klaar te maken voor een nieuw, druk seizoen.

Ondertussen heb ik het *fall* semester al afgerond. We trainen momenteel vooral op volume, omdat het wedstrijdseizoen pas start in het *spring* semester. We hadden voorlopig slechts één langeafstandswedstrijd, waarin we zowel in een pair (boot van twee) als in een acht roeiden. In de pair ben ik samen met Elena uit Argentinië vierde geëindigd van de 44 boten, op amper één seconde van de bronzen medaille.

Ons team bestaat uit 45 roeiers, dus er moeten heel wat boten worden samengesteld, zoals de Varsity (snelste boot), 2nd Varsity (tweede snelste boot), enzovoort. De coaches besloten de samenstellingen te baseren op de resultaten van de pair-wedstrijden. Zo zijn Elena en ik, samen met een Estse, Noorse, Wit-Russische, Canadese en twee Amerikaanse roeisters, in de Varsity-boot terecht gekomen. Met die boot hebben we deze wedstrijd gewonnen. Dit was een stap in de juiste richting en gaf ons veel vertrouwen voor het komende raceseizoen.

Om het semester af te sluiten hebben we twee testen gedaan op de ergometer (indoor roeimachine), waarbij ik beide keren een persoonlijk record heb verbeterd. Dat opent perspectieven en geeft me extra motivatie voor het *spring* semester.

Mijn examens startten op 8 december en voor mij waren ze al afgerond op 12 december. Dit is altijd de drukste week van het semester, en de trainingen blijven gewoon doorgaan, dus mijn wekker om 5.20 uur ’s ochtends blijft zeker staan. De examens zijn goed verlopen en daarna mocht ik meteen naar huis vliegen, terug naar mijn familie.

Tijdens de *Christmas break* heb ik ook van de gelegenheid gebruikgemaakt om wat te reizen, al stoppen de trainingen natuurlijk nooit. Zo ben ik naar Madeira geweest, een eiland van Portugal, waar ik heb gehiket en tegelijk heb gezorgd dat mijn trainingen netjes afgewerkt bleven. Voor kerst ben ik met mijn familie naar Marokko geweest. Dat liep iets moeilijker, want het werd een zoektocht naar een gym waar vrouwen welkom waren. Gelukkig is dat uiteindelijk toch gelukt.

Sinds 5 januari ben ik terug in de VS voor een week trainingskamp in Chula Vista, bij San Diego. Hier zonderen we ons volledig af van de buitenwereld en doen we tot drie trainingen per dag. Vanaf 12 januari starten de lessen opnieuw, en daar kijk ik erg naar uit. Dit semester volg ik onder andere een vak met voormalig Brits premier Gordon Brown als co-professor, namelijk “Modern Leadership”.

In maart start ons raceseizoen en we hopen ons sterk te kunnen tonen tegen andere topteams uit het hele land. Dit jaar gaan we onder andere naar Tennessee en Indiana.

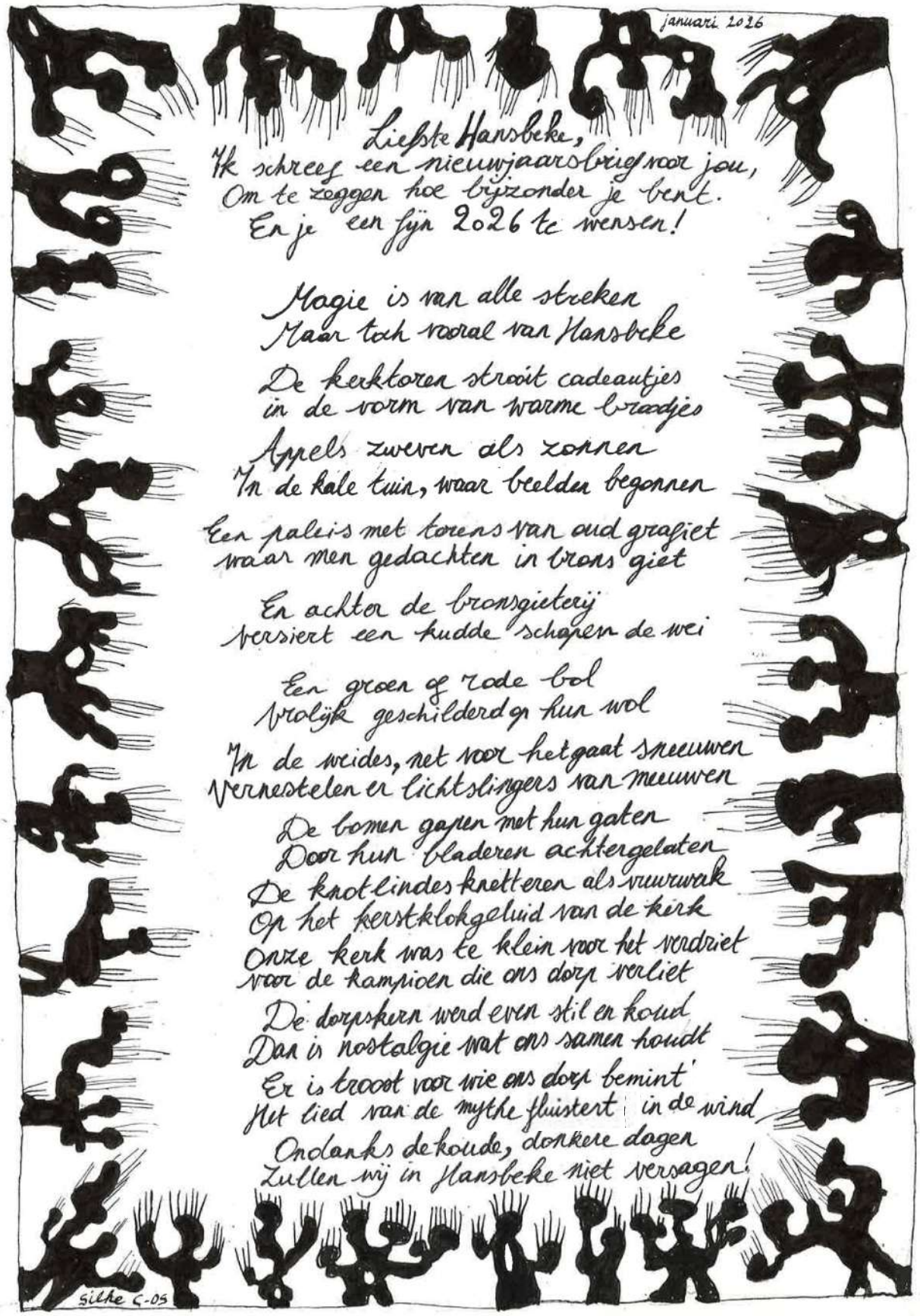
januari 2026
Liefste Hansbeke,
Ik schreef een nieuwjaarsbrief voor jou,
Om te zeggen hoe bijzonder je bent.
En je een fijn 2026 te wensen!
Magie is van alle streken
Maar toch vooral van Hansbeke
De kerktoren strooit cadeautjes
in de vorm van warme broodjes
Appels zweven als zonnen
In de kale tuin, waar beelden begonnen
Een paleis met torens van oud graniet
waar men gedachten in brons giet
En achter de bronsgieterij
versiert een kudde schapen de wei
Een groen of rode bol
vrolijk geschilderd op hun wol
In de weides, net voor het gaat sneeuwen
Vernestelen er lichtslingers van meeuwen
De bomen gapen met hun gaten
Door hun bladeren achtergelaten
De knotlindes knetteren als vuurwerk
Op het kerstklokgeluid van de kerk
Onze kerk was te klein voor het verdriet
voor de kampioen die ons dorp verliet
De dorpskern werd even stil en koud
Dan is nostalgie wat ons samen houdt
Er is troost voor wie ons dorp bemint
Het lied van de mythe fluistert in de wind
Ondanks de koude, donkere dagen
Zullen wij in Hansbeke niet verzagen!
silke c-os

Kelly Decroock en Jos Panen

Wellekomn in Ansbeke

Ze komen uit een naburig dorp of verhuisden uit een grote stad. Ze zijn al wat ouder of nog heel jong. Ze huren een huis, renoveerden er één, of bouwden een nieuw.
Allemaal hebben ze hetzelfde gemeen: Hansbeke werd hun nieuwe thuis.
Wonen ze graag in ons dorp? Kozen ze heel bewust voor Hansbeke of was het een toevalstreffer? Willen ze hier lang blijven, of is Hansbeke een tijdelijke halte in de treinreis van het leven?
Wellekomn in Ansbeke, nieuwe inwoners!

In de Palestraat wonen sinds eind 2024 Kelly Decroock en Jos Panen. Ze heten ons welkom met een glaasje wijn in een prachtig gerenoveerde woning, en steken meteen enthousiast van wal over hoe graag ze in Hansbeke wonen. Ze voelden zich vanaf het eerste moment welkom in het dorp, en zeker in hun buurt. Er worden elk jaar twee buurtmomenten georganiseerd: de Ro-feesten eind augustus en een nieuwjaarsdrink.

Ze loven het warme dorpsgevoel: mensen kennen elkaar hier nog, zeggen goeiedag, maar tegelijk heb je genoeg rust en privacy. Met de buren delen ze een WhatsAppgroep en ze zijn blij verrast hoeveel je in Hansbeke zelf, nog kan vinden: Miekes Superetje is goud waard, er is een frituur, een bakker, groenten halen ze bij Ruben Schelstraete, en vlees bij slagerij Mortier in Nevele. Ook qua gezondheidszorg zit het goed: de kinesist is om de hoek (praktijk Ro), de gynaecoloog op wandelafstand (dr. Jolien Govaerts) en ook doktershuis Hansbeke is vlakbij. En niet in het minst: geen van allen heeft ellenlange wachtlijsten – dat is in de steden wel anders.

Jos woonde het grootste deel van zijn leven in Roeselare. Dat is natuurlijk een echte stad, maar ook het omliggende platteland is er veel verder verkaveld, zegt hij. Dorpen zijn er verbonden door lange steenwegen met lintbebouwing of industrie. Hansbeke heeft nog een echte dorpskom, en zodra je naar het volgende dorp rijdt, ervaar je opnieuw weids landschap.

Kelly komt van dichterbij: zij groeide op en woonde lang in Knesselare. Het koppel leerde elkaar kennen aan de Vives-hogeschool, waar ze allebei doceren in hetzelfde vakgebied. Jos geeft les over Artificiële Intelligentie en Business Intelligence. Daarvoor was hij diensthoofd IT bij Vives en werkte hij aan de Kulak (de Kortrijkse campus van KU Leuven) en in het begin van zijn loopbaan gaf hij wiskunde en wetenschappen in het secundair onderwijs.

Kelly volgde oorspronkelijk een talenrichting, maar werkt nu als coördinator van het Business Intelligence team en is business analyst binnen

LevensLang Leren aan Vives. Ze startte er als praktijklector ICT, maar specialiseerde zich doorheen de jaren in Power BI en data-analyse. Naast haar job binnen VIVES geeft ze ook consultancy en opleiding in overheden en bedrijven, én ze schreef een handboek over Power BI.

Ter ontspanning gaat Kelly graag lopen. Ze traint momenteel voor de marathon van Barcelona in maart – hopelijk houdt haar knie het vol! Ze geniet van de vele trage wegen in Hansbeke en loopt vlotjes toertjes van 10 km langs landelijke, deels onverharde paden. Het koppel wandelt ook graag, en dankzij Kelly heeft Jos het fietsen ontdekt. In de zomer maakt hij mooie ritten, soms alleen, soms met zijn zoon. Maar zijn grote passie blijft karate: een minder bekende gevechtssport dan judo, jammer genoeg geen olympische discipline, maar wel iets waar Jos al zijn hele leven mee bezig is. Hij blijft dan ook trouw aan zijn club in Roeselare, waar hij wekelijks training geeft. Ooit was hij nog West-Vlaams kampioen in zijn gewichtsklasse, en ook eens derde in de open gewichtsklasse.

Op die laatste prestatie was hij nog het meest fier van al. Hij nam het op tegen mannen die een stuk groter en zwaarder waren dan hijzelf. Dan alsnog een plaats op het podium veroveren, is toch niet mis!

De dochter van Kelly, Bo, is 16 en ook erg sportief. Ze is verschillende uren per week te vinden in de dansschool. Ze danst al sinds haar vijfde bij Deborah Verhasselt in Merendree. Dit was ook één van de redenen dat het koppel in deze buurt een huis ging zoeken… en het moet gezegd: het was Bo die dit huis ontdekte!

Jos heeft vier kinderen. De jongste, Arjen, zit in het zesde middelbaar. De tweeling Bo (jawel, nóg een Bo!) en Elles zijn 23 en studeren allebei in het buitenland: Elles zit in haar laatste jaar geneeskunde en loopt stage in Bolivia, Bo studeerde eerst rechten en vervolgt nu Finance & Law in Frankfurt.

De oudste dochter, Helen (bijna 26), is master in de farmacie en werkt als onderzoeker bij Sciensano – een naam die sinds de Covid-periode bij iedereen bekend is.

Terwijl Kelly en Jos gepassioneerd verder vertellen over artificiële intelligentie, zit de Vlakaf-reporter al de hele tijd flink met een ouderwets schriftje op de schoot alles neer te pennen. Misschien had een computer en een slim AI-programma dit wel vlotter kunnen aanpakken? Kelly stelt ons gerust: zij gebruikt zelf nog altijd liefst van al pen en papier. Ook Jos vult aan: “AI is een handige tool, het kan erg tijdbesparend zijn, maar je zal altijd mensen nodig hebben om info na te lezen, te duiden en… bij te sturen als het fout loopt.”

Wellekomn in Ansbeke, Kelly & Jos – en als we ooit AI nodig hebben om een Vlakaf te maken… we weten jullie wonen!

Nieuws van de school

Lichtjeswandeling

Op 12 december organiseerde de Sint-Paulusschool in Hansbeke een mooie lichtjeswandeling door het dorp. Het was al donker, maar overal zagen we lichtjes die zorgden voor een warme en gezellige sfeer. Jong en oud genoten samen van deze bijzondere avond.

Tijdens de wandeling waren er drie leuke stops. Bij de eerste stop kregen we een lekker hapje en een drankje. Dat gaf ons energie om verder te stappen.

Aan de tweede stop konden we even uitrusten met een warm kommetje soep en een stukje brood. Deze stop was extra leuk, want het vijfde leerjaar zorgde voor fijne muziek en een leuk dansje. Veel mensen bleven even staan kijken en genoten van het optreden.

De derde en laatste stop was voor velen het hoogtepunt: daar kregen we een lekkere braadworst of een hotdog. Dat was een smakelijke afsluiter van de wandeling.

Langs de hele route stonden huizen die prachtig versierd waren met lichtjes. De verlichte ramen en tuinen maakten het dorp heel mooi en zorgden voor een warm gevoel. Dank je wel aan alle inwoners die hun huis extra mooi hebben gemaakt.

EEN AVOND MET ERWIN MORTIER

ZIJN LEVEN
ZIJN BOEKEN
ZIJN HANSBEKE

ZATERDAG 7 MAART 2026
DEUREN - 19.00 UUR
START - 20.00 UUR

CULTUURHUIS HANSBEKE
HANSBEKEDORP 10

MUZIEK DOOR FANTOOM

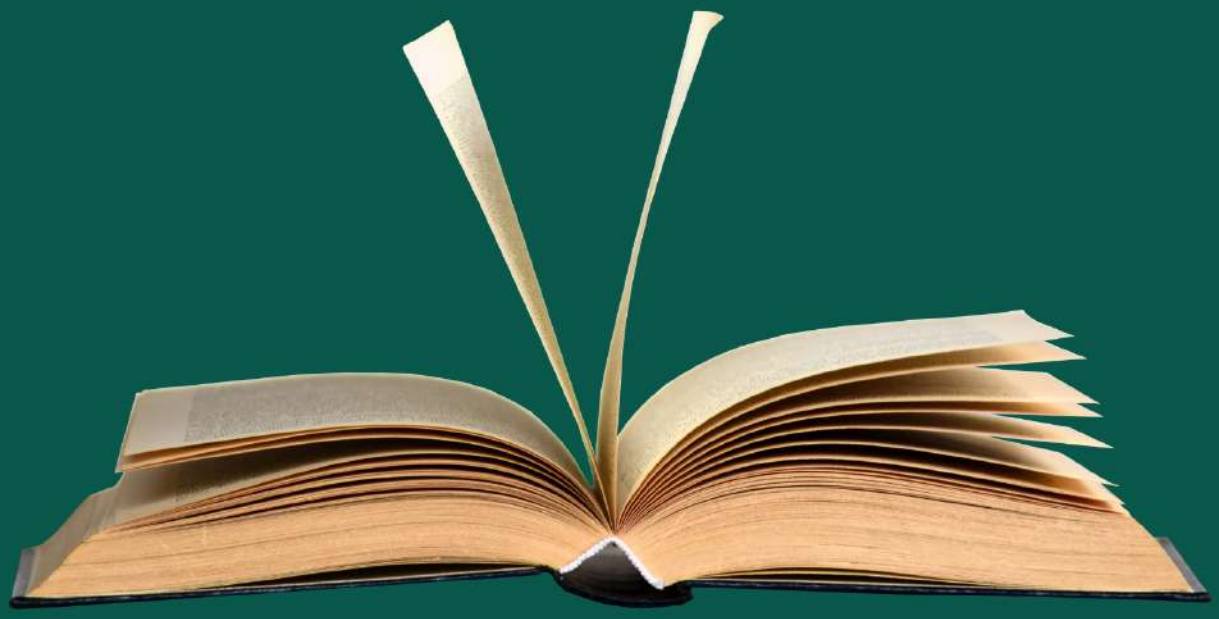

VLAKAF
Nevelse dorpskrant

afrit 12 Hansbeke

Erfgoedvereniging HET LAND VAN NEVELE

!Deinze
Het Land van Nevele

Kijk in de Leiespiegel

Voorstelling meerjarenplan 2026-31

Het meerjarenplan werd door de gemeenteraad goedgekeurd op 17 december 2025. Cd&v Burgemeester Rutger De Reu en Jan Vermeulen (cd&v schepen van financiën) lichtten het plan toe. In dit lijvig plan formuleert het bestuur al zijn doelstellingen en acties en de ontvangsten en uitgaven die hiermee gepaard gaan, en dat voor een lange periode van 2026 tot 2031.

Men werkte een heel jaar aan het plan en 26 Deinse Denkers (26 burgers uit Deinze) debatteerden mee.

De stad financieel gezond houden is extra moeilijk omdat de Vlaamse en de federale regeringen drastisch knippen in de subsidies aan de stad. Daarenboven krijgt de stad er altijd maar nieuwe opdrachten bij, denk aan de werkloosheid die in de tijd beperkt wordt. Een aantal van deze werklozen zullen beroep doen op het OCMW.

Belastingen en subsidies

Het goede nieuws is dat de twee grootste belastingen (de aanvullende personenbelasting en de onroerende voorheffing) ongewijzigd blijven.

Het gebruik van diensten en prestaties daarentegen stijgt met 25% (als je bijvoorbeeld een nieuwe identiteitskaart aanvraagt of een zaal huurt in het Cultuurhuis). De prijs voor kinderopvang stijgt met 20%.

Als aanmoediging voor het gemeenschapsleven gaan de subsidies aan de verenigingen omhoog met 10%.

Dorpskern Nevele, zwembad, bibliotheek en kerk van Zeveren in het nieuw

De volgende grote projecten worden gerealiseerd: de Graanlei aan de kop van de Tolpoortstraat, in de Leiebocht komt een park, de stationsbuurt in Deinze krijgt een make-over, in Oostkouter plant men een nieuwe groene woonwijk, de Mouterijdreef wordt een aantrekkelijke toegangsweg, de stadsboulevard.

Ook de dorpskern van Nevele wordt in een nieuw kleedje gestoken. De Poekebeek wordt weer zichtbaar, het wordt een plek met glooiende oevers en wandelpaden.

In Astene gaat men de site van de Ceder opnieuw inrichten. De parkbosbegraafplaats van Bachte-Maria-Leerne wordt een groene plek, met aandacht voor natuur en ontmoeting.

Een belangrijk speerpunt in deze beleidsperiode is het ontwerp van een nieuw zwembad. De realisatie is voor de volgende beleidsperiode.

In de KADE (Kunstacademie Deinze) renoveert men de voormalige zijdeweverij.

In Deinze start men ook met de bouw van een nieuwe bibliotheek van de toekomst.

Een ander groot project is de herbestemming van de kerk van Zeveren tot dorpshuis. En met de kerken van Meigem, Vosselare en Merendree is men op termijn hetzelfde van plan.

Tot slot krijgt het beschermd gedeelte van het oud-stadhuis in Deinze een nieuwe publieke bestemming.

Kinderen, jongeren en ouderen

De school ‘de Vaart’ in Nevele wordt verbouwd en krijgt een nieuwbouw.

In Gottem wordt de gemeenschapszaal De Vlasschuur gerenoveerd en de KSA Ahoy van Vinkt krijgt een gloednieuw jeugdlokaal.

Na het woonzorgcentrum Karel Picqué wordt nu Ter Leenen in Nevele aangepakt. De dagprijs zal verhogen naar een gemiddelde prijs voor onze regio.

De dienstencheques-onderneming wordt overgelaten. Het bedrijf is te klein en op de markt zijn er spelers die dit beter kunnen. De kinderopvang blijft Deinze zelf organiseren.

Fietspaden en riolering

Op heel wat plaatsen komen er nieuwe fietssnelwegen en fietspaden en ook het rioleringsnetwerk wordt uitgebreid. Niet op Hansbeeks grondgebied.

Dienstverlening

Gemeentehuis Nevele blijft open als dienstverleningspunt. En er komt voor kwetsbare mensen een dienstverlening aan huis. De digitalisering loopt verder, zonder uit het oog te verliezen dat iedereen mee is. Er komen digihelpers en vormingen.

Groen

Men wil het geld van de stad geven aan de natuur zelf en niet aan de verenigingen die werken rond de natuur *(lees Natuurpunt n.v.d.r.)*. Ontharding van de eigen wegen en van de particuliere tuinen, subsidies voor groendaken, subsidies voor isolatie van huizen.

Peter De Maertelare van Open Deinze voegt op het einde van de gemeenteraad nog veel lovende woorden toe. Deinze dat is DNZ: Durf, Nabijheid en Zorg.

Zjeraar: 'Deinze, doeme toch!'

Wist je dat...

- Je een subsidie kan krijgen van Deinze als je je tuin onthardt en groener maakt?
- € 12 per m² als je de verharding vervangt door gazon, € 18 bij vervanging door vaste planten. Met een maximum van € 450 per tuin.
- Filip Vervaeke van Open Deinze de nieuwe voorzitter van de gemeenteraad is.
- Op 7 maart er een boekvoorstelling van Vlaamse Vergezichten van Erwin Mortier doorgaat in het Cultuurhuis en de stad dit initiatief steunt.
- Er naast het voetbalterrein van LS Merendree een wadi komt. Een gezamenlijk project van de tennisclub eleveN en de voetbalclub. De stad keurt dit project goed.

Kijk in de Leiespiegel

Vraagtekens bij dit plan

Iedereen van de oppositie (N-VA, Groen & Vooruit en Vlaams Belang) is vol lof over de degelijkheid van dit plan. Ook de menselijke taal waarin het geschreven is, krijgt applaus.

Bart Vermaercke van **N-VA** vindt het niet kunnen dat eerst de pers ingelicht werd en dan pas de gemeenteraadsleden. De gemeenteraad kreeg maar enkele dagen om honderden pagina's te bestuderen. Dit kan beter.

Inhoudelijk worden er weinig concrete keuzes gemaakt. Alles is belangrijk. Een duidelijke richting ontbreekt.

In de berekeningen wordt uitgegaan van een groei van de bevolking met 5000 personen in de komende 5 jaar. Is dat realistisch? En wat zijn de gevolgen voor mobiliteit, onderwijs, kinderopvang en wonen?

Dat de personenbelastingen niet verhoogd worden is een goede zaak en dat de belasting op bankautomaten wegvalt ook.

Groen en Vooruit geeft het woord aan al zijn gemeenteraadsleden.

* Annick Verstraete merkt op dat heel wat projecten al jaren geleden voorgesteld werden. Niet verwonderlijk: in de vorige beleidsperiode had het bestuur maar een realisatiegraad van 25%.

Wat de belastingen betreft volgt ze niet de redenering van de meerderheid. Een personenbelasting verhogen is rechtvaardiger omdat de hogere inkomens meer bijdragen. De dienstverlening duurder maken treft iedereen even erg, ook de lage inkomens.

Ze merkt op dat de grootste investeringen naar het centrum van Deinze gaan. De bedragen zijn veel kleiner als het bijvoorbeeld over de dorpskernvernieuwing van Nevele gaat.

* Freija Dhondt betreurt dat participatie beperkt is tot bepaalde projecten. Het ontbreekt de stad ook aan een duidelijke visie op jongerenwelzijn. Ook wat de kinderopvang betreft moeten de doelstellingen veel concreter. Hoeveel bijkomende plaatsen gaan we creëren?

* Bram Sroobandt betreurt het schrappen van de subsidie voor Natuurpunt. Ook de subsidies voor groendaken en ontharding is slechts symbolisch. Het bedrag dat hiervoor wordt uitgetrokken is klein. Er kunnen maar 20 tot 60 aanvragen per jaar bekostigd worden. En waarom geen grote onthardingsprojecten aanpakken zoals de Grote Markt in Deinze?

* Peter Parmentier: de vorige jaren hebben we één kerk herbestemd en de volgende zes jaar weer eentje. Aan dit tempo zijn er in 2075 slechts de helft van de kerken herbestemd. Hij betreurt ook dat de premie voor herbruikbare luiers wegvalt en wil dat een naamsverandering gratis is i.p.v. 300 euro kost.

* Kristof Van den Berghe: waarom zijn dorpsraden en actiecomités niet vermeld in het luik participatie? De trage wegenplannen moeten terug op tafel komen. Er wordt gezegd dat men de dorpen gaat versterken en ondersteunen, maar hoe gebeurt dat concreet? En waarom de subsidies van de verenigingen niet verhogen met 25% i.p.v. 10%?

Ortwin Depoortere van **Vlaams Belang**

Grote kritiek op het feit dat de prijs voor de dienstverlening drastisch stijgt: de huisvuilzakken en de zalen voor de verenigingen. Dit is niet omdat de dienstverlening beter wordt, dit is omdat de stad inkomsten nodig heeft.

De focus ligt ook op het centrum van Deinze. De deelgemeenten krijgen kleinere projecten.

Voor Vlaams Belang zijn de kerntaken van een stad: veiligheid, netheid, eerst deelgemeenten, eerst dagelijkse leefbaarheid. Geen prestigeprojecten.

Daarenboven is het zorgwekkend dat de schuldgraad per inwoner stijgt van 1579 euro in 2026 naar 1895 euro in 2028

Oude jongensschool

Omdat we heel benieuwd waren naar de plannen voor de oude jongensschool, doorzochten we de honderden bladzijden van het meerjarenplan. We konden niets vinden.
Dan stelden we deze vraag aan de Hansbeekse verkozenen: Schepen Sofie Dhondt (Open Deinze), Schepen Johan Cornelis (cd&v), Kristof Van den Berghe (Groen en Vooruit) en Olaf Evrard (Vlaams Belang). Ook Schepen voor financiën Jan Vermeulen kreeg een mailtje van de Vlakaf redactie.

Van deze laatste kregen we snel een antwoord.
Er is nog geen dossier opgestart. Er is enkel een bedrag voorzien dat de stad wil recupereren bij de herbestemming van de site.: 700000 euro. Let wel, dit is een raming.
Dit houdt niet noodzakelijk in dat de stad ook op die manier effectief zal werken. Pas als er een dossier is, kan er concreter worden berekend wat het stadsaandeel is.
Conclusie: Er staat bij de herbestemming een opbrengst gebudgetteerd. Dit is een intentie waar de stad zich meestal aan houdt. Maar hoe het dossier concreet wordt, is te vroeg om mee te geven.

Ook Kristof stuurde een reactie:
Wij zijn nog steeds voor de ontwikkeling van de plek uiteraard. We hebben dit steeds gekoppeld aan de verhuis naar het nieuwe cultuurhuis en een oplossing voor alle verenigingen
Er is door het vorige bestuur gesteld dat er een deel gemeenschappelijk nut gekoppeld zal worden aan de site

Uiteraard zijn wij (JavoorDeinze!), zoals we steeds voorgesteld hebben, voorstander om een groot deel gemeenschappelijk nut (te bepalen in overleg met de Hansbekenaren/dorpsraad) te koppelen aan de ontwikkeling van de site (bv. toekomst superette, Kinderdagverblijf, sporthal, etc.). Voor de bewoning zelf zijn we ook voorstander van een gemengd gebruik (bv. seniorenflats, co-housing, etc.)
Gezien er waarschijnlijk nog lange tijd over zal gaan tot de ontwikkeling van de site zou het volgens ons ook wenselijk zijn samen met de inwoners/dorpsraad te kijken naar een verdere tijdelijke invulling van de site.

Het antwoord van Olaf:
In feite weten we niet meer dan jij. De Oude Jongensschool staat al een paar jaar ingeschreven in de Meerjarenbegroting met een geschatte verkoopprijs van 700.000 euro.
Concrete plannen zijn er nooit geweest, toch niet dat wij weten. Eén keer viel OFF THE RECORD de term "residentiële woningen onder de kerktoren", een andere keer "seniorenwoningen of -flats". Vraag is wat men daar echt concreet onder verstaat. In de krant lezen we nu dat het mogelijk om een "publiek-private samenwerking gaat."
Het is nu al duidelijk dat Hansbeke het Cultuurhuis (groten)deels zelf zal moeten betalen. De opbrengst van de verkoop van de pastorij destijds is ook nooit naar Hansbeke gevloeid. Dit ondanks de heilige eden die toen gezworen werden door de toenmalige (liberale) schepen (die nochtans ook in Hansbeke woonde).
L'histoire se répète, d'abord comme une tragédie, ensuite comme une farce (K. Marx) ... En neen, dit is geen AI.

Van de Hansbeekse schepenen Johan Cornelis en Sofie D'hondt ontvingen we geen reactie.

Rita de Greve

Tachtigers

Op zekere leeftijd heeft iemand heel wat te vertellen over het leven. Onze tachtigers zijn geboren tijdens de Tweede Wereldoorlog, maar daar weten ze niet veel meer van. Ze hebben hard moeten werken om er te komen en iets meer luxe te verwerven dan hun ouders. Vandaag leven ze in een wereld waar de veilige bescherming van de eigen cultuur lijkt weg te smelten, onomkeerbaar. Ze vertellen over een tijd met de komst van televisie, computer, gsm, internet, en druk autoverkeer. Van hun verhaal willen we een blijvende getuigenis maken. In de lijn van de grote literatuurstroming op het einde van de 19de eeuw, zetten zij hun getuigenis op papier.

Op weg naar Kerstmis is het tijd om eens rond te dwalen in de Kerkakkerwijk. In de schaduw van het kerkschip woont Rita de Greve, centraal in de wijk, in nummer 19. Wanneer we aanbellen is Marc Haesaert op bezoek met een kerstgeschenk van Samana. We kunnen er mee van genieten bij een kop koffie.

Ik was een eenzame communicant

Ik ben geboren op 2 juli 1945 in Vinderhoute. Mijn moeder Clara Waelbroeck was afkomstig van Merendree, mijn vader Cyriel de Greve van Landegem. Hij wou de boerderij van zijn vader niet verder zetten en ze weken samen uit naar Vinderhoute.

Daar was hij tuinman in een kasteel, en ook in een kasteel in Heusden.

Ze kregen 7 kinderen: Marc, Anna, ikzelf, Marcel, Christiaan, Magda en Albert. Op de foto staan de zes kinderen die in Vinderhoute geboren zijn. We verhuisden naar Merendree toen ik in het eerste leerjaar zat. In Vinderhoute was de eerste communie nog op komst, in Merendree was ze al voorbij. Ik kwam terecht in een nieuwe school, bij Juffrouw Marie-Thérèse en moest mijn communie alleen doen. In Merendree werd Albert geboren, vier jaar na Magda, hij staat dus niet op de foto. Anna, Christiaan en Albert zijn ondertussen al gestorven. In Merendree woonden we in de Dorpswegel, waar

een café was geweest, maar waar nog geen elektriciteit was. Mijn vader is bij de metsers gaan werken.

Ik ging naar school in Merendree en deed het achtste leerjaar in de naaischool van de Gentse Peperstraat, waar ik ook huishoudkunde leerde. Ik ging daar samen met mijn vriendin Odette Martens naartoe.

Werken in Gent en heerlijke weekends

Na mijn studietijd ging ik werken bij een apotheker in Mariakerke waar ik het huishouden moest beredderen en een hele week blijven Op zaterdagmiddag kwam ik naar huis met tram, trein en fiets vanuit Landegem. Na vier jaar vond ik een dienst in Gent bij een mevrouw die les gaf. Ik zorgde voor haar kinderen maar kon elke dag naar huis.

Boven: Marc, Rita, Magda, Marcel
Onder: Christiaan, Anna, Albert

Bij ons thuis draaide alles op zondag rond de Chiro. Mijn oudste broer Marc en nog een paar leiders gingen een paar zondagen Lucien Cleppe uit Hansbeke helpen om daar ook een chirogroep te stichten. Lucien werd later de man van mijn vriendin Odette Martens. Om één uur, na het middagmaal, kwamen medeleiders, de broers Antoine en Daniël Lootens, Sylvain Quintyn, Emiel Van heule en anderen mijn broers afhalen. In feite kwamen ze ook voor het vrouwvolk bij ons thuis (*lacht hartelijk*).

Getrouwd met een halve Zwitser

Ik heb dus via de Chiro mijn man Emiel Van heule leren kennen. Iedereen noemde hem Milo en zo is het gebleven. In het begin mochten we nog niet weg op zondagavond, bij ons thuis golden strenge regels. Later kwam daar wel verandering in. Milo's vader was een Landegemse chauffeur die in Brussel op een ijspiste een Zwitserse vrouw leren kennen had. Milo beschouwde Zwitserland als zijn tweede vaderland en ging er heel graag naartoe om familie te bezoeken.

We zijn getrouwd op 1 april 1967. Op 25 februari 1968 is onze dochter An geboren. Zij is gehuwd met Hansbekenaar Rik Vermeiren en woont in Kouterslag 7, het vroegere ouderlijk huis van Odette Martens. An en Rik hebben een zoon, Serge. An heeft nog veel contact met de volgende generatie in Zwitserland. Onze zoon Tony werd geboren op 20 maart 1970 en woont in Ronsele met een Nederlandse vriendin, Sabine Schuchmann. Hij heeft twee kinderen uit een vorige relatie, Jarno en Yaren.

Rita de Greve

Toen de kinderen jong waren heb ik een paar jaar nu en dan gewerkt, dicht bij huis.

Verhuis naar bruisend Hansbeke

Milo wilde geen geld uitgeven dat we niet hadden, lenen stond niet in zijn woordenboek. Toen we genoeg gespaard hadden, konden we hier een stuk grond kopen. Merendree was wat ouderwets, Hansbeke veel levendiger. In 1980 hebben we dit huis gebouwd. Milo heeft er heel veel zelf aan gewerkt. Zijn beroep was technieker om heftrucks van de firma Junghheinrich uit Haasrode te herstellen. Hij moest maar een paar keer per jaar in Haasrode zijn en reed met zijn camionette overal in Oost- en West-Vlaanderen naartoe, waar een defecte heftruck op een werf stond. De gsm bestond nog niet, hij werd opgeroepen met een semafoon. De wisselstukken werden vele jaren verzonden langs het spoor, later werden ze hier aan huis gebracht door een koerier die een sleutel van de camionette had.

Ik ben dan beginnen werken in het klooster van Hansbeke, samen met Godelieve Vandemoortele, onder leiding van Zuster Andrea “en compagnie” zoals we dat noemden. In 1988 werd de zorg voor de ouderlingen afgebouwd, ze moesten naar Nevele of naar Ursel, waar een nieuwbouw kwam, Hansbeke viel uit de boot. De Zusters Franciscanessen zelf trokken ook weg uit Hansbeke.

In die periode hadden we een caravan staan in Rochehaut bij Bouillon langs de meanders van de Semois. Een mooie streek waar we graag naar toe trokken.

Leven met een zieke echtgenoot

In 1995 kreeg Milo een herseninfarct. Hij kon niet meer lezen, spreken, schrijven. Na een half jaar kon hij terug stappen. Zijn camionette is hier nog een paar maanden voor de deur blijven staan, hij hoopte ooit terug te kunnen werken, wat helaas niet meer kon. Ik heb achttien jaar thuis voor hem gezorgd met hulp van Familiezorg en thuisverpleging. We gingen nog op reis met Samana, ook naar Sankt Moritz in zijn geliefde Zwitserland (*zie foto*). We deden dat ook met An of Tony. Van 2013 tot ’17 is Milo opgenomen in Zomerheem te Zomergem. Er waren weinig dagen dat ik hem niet bezocht. Het is wel een periode die ik liever uit mijn geheugen wis.

Ouder worden, dag na dag

Ik ben altijd lid geweest van KVLV/Ferm en KAV/Femma. Nu ik wat moeilijker te been ben, beperk ik me tot Samana en OKRA. Maandelijks ga ik Rummikub spelen op maandag en om de veertien dagen op woensdagnamiddag. Dan zijn we met een paar tafels, naast de kaarters die in de meerderheid zijn. Gelukkig kan ik me nog verplaatsen met de wagen. Naar het kerkhof gaan vind ik moeilijk. Er liggen daar te veel hobbels en bobbels op de paden.

We nemen nog een foto en nemen afscheid van een vrouw die een leven met veel ‘zorgen voor’ kende.

Wie ben ik

Hoe heet je?
Kirano Schelstraete

Hoe oud ben je?
11 jaar.

Wie zijn jouw ouders?
Mama en papa zijn Kimberly Van den Abeele
en Robin Schelstraete
Zus: Alizée Schelstraete

Waar woon je?
Zandestraat 50.

Waar ga je naar school?
Sint-Paulusschool te Hansbeke 6de leerjaar.
Ik denk en hoop Don Bosco te Zwijnaarde.

Wat is jouw grootste droom?
Kevin De Bruyne ontmoeten.

Waar ben je fier op?
Dat ik een gelukkig gezin heb.

Waar ben je niet zo handig in?
Mooi schrijven.

Wat wil je zeker eens meemaken?
Een topvoetbalmatch in het buitenland.

Waar ontmoet je jouw vrienden?
Thuis, of bij hen thuis.

Als we je nu naar een plek op de wereld konden toveren, welke plek zou dat zijn?
Naar Barcelona, in een villa met mijn vrienden.
Omdat het daar meestal goed weer is,
en mooi voetbal

Wat doe je zoal met je zakgeld?
Ik spaar mijn geld voor later.
Soms koop ik ook wel iets voor mezelf

Voor welke film blijf je thuis?
Voor geen enkele.

Welke plek in Hansbeke vind je mooi?
Bij oma en opa thuis, omdat ik me daar goed voel.

Terugblik

Straatactie 11.11.11 terug een groot succes!

In Hansbeke werd in november 2768 euro opgehaald door de verkoop van chocolade en wenskaarten, naast de zuivere giften. In ’24 was dat nog 2570,55 euro om de wereld meer menselijk te maken.

Een vijftiental trouwe volwassenen en Scouting Nieuwland zorgden voor dit mooie resultaat. Voor het eerst is Hansbeke trouwens koploper tussen de deelgemeenten van het vroegere Nevele.

In het totaal werd door de vroegere gemeente Nevele 14767 euro verzameld..

Twee Nevelse peren vallen af in Hansbeke

Op 9 november verzamelden ongeveer honderd mensen in het Hansbeeks Cultuurhuis voor een voordracht van Stefaan De Groote, voorzitter van de Erfgoedvereniging Het Land van Nevele. Hij vertelde over meerdere Belgische kolonialen uit onze regio die in Congo werkten. Soms kregen ze een gedenkplaat, zoals er een ingemetseld is voor Hugo Louis Alyn (1876 - 1900) in de voorgevel van het Schoolhuis van de vroegere gemeenteschool, Hansbekedorp 35. Zijn vader Isidoor was er hoofdonderwijzer in de nieuw gebouwde school (1876) op de hoek met de Melkerijstraat, toen nog Molenstraat.

Hierna kregen twee Hansbekenaren een gedenkbord met **De Nevelse Huwier**, een verdwenen perensoort uit Nevele. Eerst huldigde Jan Luyssaert **Luc Bauwens**, zoon van oud-Hansbekenaar Armand Bauwens, die schoolhoofd in Meigem was en van bij het begin betrokken bij Het Land van Nevele. De verhalen van zijn vader over het oorlogsdrama in de kerk van Meigem, lieten Luc nooit los. Hij ging werken in de Gentse bibliotheek en was er directeur van 2003 tot 2011. Na zijn pensionering werd hij bestuurslid van de Erfgoedvereniging. Hij zit ook in de vierkoppige redactieraad van het tijdschrift, waarvoor hij meerdere bijdragen schreef over de oorlogsgebeurtenissen in Vinkt en Meigem en over Hansbeekse cultuurmakers.

Stefaan De Groote huldigde **Koen Degroote.** Koen slaagde erin om vanuit het Hansbeekse station met Laura Bracke naar Vladivostok te fietsen. Hij kwam per trein terug naar zijn woonplaats en verzette zich tegen de afbraak van het mooie gebouw. Koen gaf fotoboeken uit over zijn geboortedorp Merendree en samen met Vlakaf over Hansbeke. Hij maakte muurschilderingen in het tunnelke aan de Melkerijstraat en deed dat nog eens opnieuw in de Bomboaretunnel. Hij richtte optredens e.d. in op de site van de kasteelhoeve en was de gangmaker voor de Mythe van Hansbeke in het Cultuurhuis, in september en oktober.

Nieuwjaarsreceptie 't Hansbeeks Verzetje

Terugblik

Nieuwjaarsreceptie Karmenhoek en Cromekestraat op 11 januari

met veel nieuwe bewoners

Prijsuitreiking fotowandelzoektocht

Het is een jaarlijkse gewoonte in Deinze. Elk jaar wordt een fotowandelzoektocht georganiseerd in één van de deelgemeenten. En afgelopen zomer was Hansbeke aan de beurt.

We schreven al dat het een aangename wedstrijd was en dat die veel volk naar ons dorp lokte. Uiteindelijk blijkt het zelfs een recordeditie te zijn. Op een prijsuitreiking in het stadhuis van Deinze hoorden we dat meer dan 350 volwassenen en maar liefst 84 kinderen hun wedstrijdformulier indienden. We leerden er ook dat het een 'pittige' zoektocht was. Er waren maar een handvol deelnemers die alle vragen correct oplosten.

Alfred Bauwens is de drijvende kracht achter deze wedstrijd. Hij doet zelf aan heel veel fotowedstrijden mee, de hele zomer lang overal in Vlaanderen. En hij was streng in het verbeteren. We zetten de oplossingen binnenkort op onze website, zodat iedereen kan zien waar hij of zij in de fout ging. Maar we kunnen voor de liefhebbers al meegeven dat er negen driehoeken te tellen waren.

We sluiten af met een oproep: wil je op een fijne manier een ander dorp in Deinze leren kennen? Doe dan zeker volgend jaar mee. Waar het zal doorgaan, blijft voorlopig nog een verrassing, maar we houden jullie op de hoogte!

Vooruitblik

Zaterdag 17 januari 2026

RAMAN - I do

RAMAN. staat voor rauwe emotie, een no-nonsense gitaargeluid, melancholische instrumentale intermezzo's, en een stem die je nooit meer loslaat. Het debuutalbum I do verscheen op 9 januari 2026. Live heeft RAMAN. al een heel parcours afgelegd. Vanaf de zomer van 2021 verzorgde hij het voorprogramma voor onder andere Trixie Whitley, Novastar en Kaiser Chiefs.

Zaterdag 7 februari 2026

Ward Dhoore kwartet - It was all heart

Door Klara geselecteerd voor de reeks 'De Twintigers', waarin beloftevolle componisten worden voorgesteld die volgens de zender 'de grote namen van morgen' zijn. Na uiteenlopende projecten waarmee Ward door Europa, Amerika en Canada tourde, betreedt hij nu de podia onder eigen naam. Een voorstelling vol eigen muziek en persoonlijke verhalen, omringd door enkele van zijn favoriete medemuzikanten.

Zondag 15 februari 2026

Minor Gold - Way to the Sun

Minor Gold is een Australisch duo, en brengt rijke harmonieën, verfijnd gitaarwerk en meeslepende songs. Folk en Americana uit de jaren '70 met een eigentijdse twist. Voor de fans van Tom Petty, Nick Drake of Bruce Springsteen.

Zaterdag 28 februari 2026

Nir Shemmer - Camarillo Rain

In 2022 werd Nir geselecteerd voor Humo's Rock Rally, wat leidde tot een reeks liveshows. Met zijn zeskoppige band brengt Nir Shemmer een energieke show met songs die leven in de wereld van Americana, doordrenkt met roots en bluesinvloeden. Denk aan: Jeff Tweedy, Ben Harper, Lukas Nelson.

Zaterdag 14 maart 2026

Martin Harley - Morning Sun

Moet Martin Harley nog voorgesteld worden…? Harley is één van de beste in de hedendaagse rootsmuziek en brengt hier zijn nieuwste album, Morning Sun. Al voor de derde keer live in Arscene.

Info en reservatie: www.arscene.be

Vooruitblik

Donderdagavond 15 januari, 12 februari, 12 maart: **haak- en breicafé**. Je neemt zelf een haak- en breiproject mee waar je aan bezig bent en of hulp kunt bij gebruiken. Of je leert ter plekke iets maken. Je hoeft niet veel te kunnen. Ervaren en onervaren haaksters en breisters werken samen gezellig aan verschillende projecten. Meer info bij Sabine De Pauw 0473 50 72 95

Dinsdagavond 20 januari: **Film**. Met z'n allen naar de film Julian in Deinze. Meer info bij Eleke Langeraert 0477 76 02 38

Vrijdagavond 23 januari: **Nieuwjaarscafé**. Meer info bij Marleen Huys 0486 32 50 57

Donderdagavond 5 februari: **Gelaatsverzorging**. Leer stap voor stap hoe je je huid de beste verzorging geeft. Tijdens deze workshop ontdek je hoe je een ontspannende en doeltreffende gelaatsverzorging organiseert. Ideaal om jezelf of anderen te laten stralen. Lesgever: Daisy Van Hecke van Elisens. Meer info bij Regine Van Landtschoote 0486 02 38 35

Woensdagavond 4 maart: **Imago styling**. Wat straal jij uit in je buurt, op het werk, op een feestje of receptie? Hoe kan je meer zelfvertrouwen tonen met je kledij? Past je kledij bij het imago dat je wil uitstralen? En bij je persoonlijkheid? Lesgever Gaëlle Ouvrein van Fashion Emergency. Meer info bij Greet Conix 0488 75 16 26.

>> voorstellingen op 30/01 - 31/01 - 05/02 - 06/02 - 07-02

Het Hansbeke van Erwin Mortier

Ons dorp speelt een bijzonder belangrijke rol in de boeken van Erwin Mortier. Dat blijkt ook uit de uitgebreide verzameling van citaten in zijn werk die naar Hansbeke verwijzen en die door de Erfgoedvereniging Het Land van Nevele binnenkort gepubliceerd worden. Ook pentekeningen van Robert Leenknecht worden daarin opgenomen, voormalig (hoofd)onderwijzer en bibliothecaris die een belangrijke rol speelde in het onderwijs en de lectuurbegeleiding van Erwin Mortier. Voor de volledige verzameling citaten en tekeningen kan je terecht bij het tijdschrift van de Erfgoedvereniging. Vlakaf geeft hier alvast een select voorproefje.

Juffrouw Veegaete woonde aan de rand van het dorp op een straathoek. Tegen de ene zijgevel van het sobere huis in donkerrode baksteen lag de speelplaats van de school, tegenover de andere trok een lindendreef een groene tunnel naar het hek van het kasteel. (Uit 'Marcel', p. 100)

Aan de horizon raasden auto's over wegen die er voorheen niet waren. De verlichting boven de gloednieuwe snelweg wierp een oranje schijnsel door de nacht. Een paar jaar voordien hadden de burgemeesters van de omliggende dorpen de nieuwe oprit plechtig in gebruik genomen. (Uit 'Mijn tweede huid', p. 52)

Ik rende achter de kerk om, over de kerkwegel in de benauwenis van beukenhagen die een maand eerder nog hadden gegonsd van de kevers in hun lover, voorbij de kasteeldreef en de melkerij, waar koelwagens de inhoud van hun tanks in stalen ketels overpompten. Ik vertraagde mijn pas nabij de brug over de beek, voorbij de laatste huizenrij, en ging op de bakstenen reling zitten. Het was de plek waar ik het liefste vertoefde om niets te doen, de zoele zomerlucht in me op te nemen, het suizelen van wind in de rietkragen op de oever, het water, dat onder mijn voeten traag voorbij schoof naar het kasteelbos. Aan de zoom van het bos splitste het zich in talloze zijstromen op, verdween tussen de bomen en stroomde weer samen in de vijver nabij het bordes. Karpers hapten er naar adem of muggen in de lome warmte. Zwanen kromden hun halzen als vraagtekens voor ze in het water verzonken. (Uit 'Sluitertijd', p. 30-31)

't Schijnt niet gezond te zijn, een kerkhof midden in 't dorp. Ze gaan een nieuw maken, in de velden, tegen de dreef'. 'Dat zijn gewoon de maçons, als ge 't mij vraagt.' zei tante. 'Ze kunnen er niet tegen dat ze in de schaduw van de kerk moeten liggen. Dat zal het wel zijn. Iets anders moet ge daar niet achter zoeken.' (Uit 'Sluitertijd', p. 45)

Half verzonken in de oever van de beek die zich rond hun buiten slingerde lagen nog de restanten, okergele blokken steen, arduinen drempelstenen en verbrokkelde fundamenten van de burcht die volgens de meester ooit boven de hele streek moest hebben uitgetorend. Eén van de voorouders van Meneer Theodore had hem gesloopt om op dezelfde plek een wat minder droefgeestig landhuis neer te poten. Nog later had weer een andere Van Callant de vijver uitgegraven, de loop van de beek verlegd en de afgegraven aarde opgehoopt tot heuveltjes met speciaal gebouwde ruïnes op de top. In de loop der tijden moest het park verwilderd zijn, het onderhout opgeschoten, de vijver begroeid met wuifriet en ondiep geworden van het bezinksel dat de beek had meegevoerd van dieper in het bos, waar stenen jachtgodinnen knevels korstmos droegen.' (Uit 'Sluitertijd', p. 67)

Het dorp dat in de blauwte van de avond zijn daken als lammeren tegen het kerkschip samendreef. De hoge hemel daarboven, die wankel op de torenspits balanceerde. En het gefluit in de hoogspanningsdraden toen de trein aan de horizon zijn snelheid weer opdreef. Op het stationsplein waren de rolluiken van de cafés al neergelaten. Een kat drentelde verveeld op de rand van het trottoir. Uit sommige huizen gonsden de stemmen van het avondjournaal, elders kletterden lepels in pannen. Voorbij de tuin rond de pastorie, wilde ik zoals gewoonlijk links afslaan, over het kerkhof, maar ik stuitte op een metalen afrastering waarachter een donkergrijs plastic zeil was gespannen. Tussen de stammen van de linden hingen rood- en witgestreepte linten en op een van de stammen had iemand een bord 'Uitrit Werken' gehangen. (Uit 'Sluitertijd', p. 176)

Verwondert het u, dat het volk in de kerk opzij ging voor haar, Alida-van-Jozefus-die-onder-den-treinverongelukt-is-met-zijn-paard, in het jaar achtentwintig, de twaalfde augustus?

Het Hansbeke van Erwin Mortier

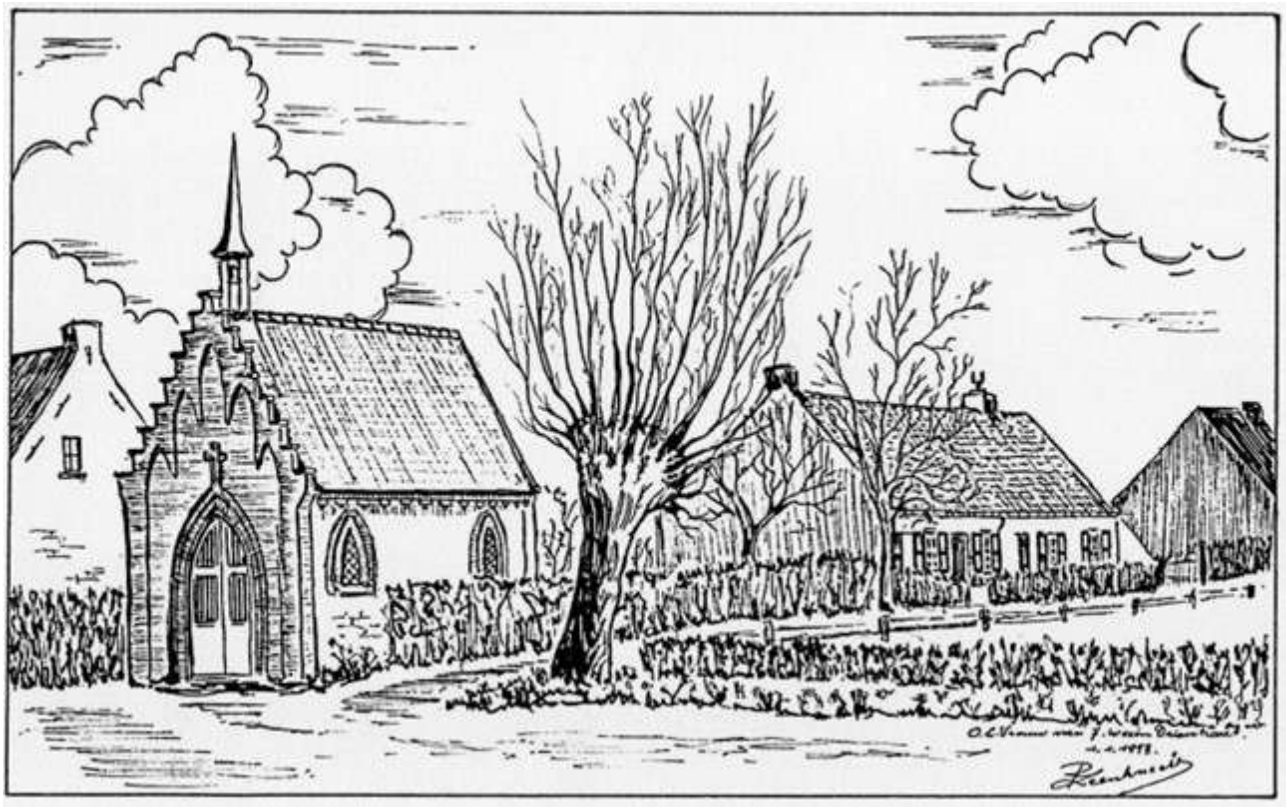

Kapel van Onze-Lieve-Vrouw van Zeven Weeën in de Reibroekstraat.

Dat beest is naar het schijnt onnozel geworden van de electriek in de sporen. Dat voelde dat in zijn hoefijzer en begon te steigeren. Ons Vader kreeg het vooruit noch achteruit, de mens. De spoorwachter heeft nog geroepen 'Spring weg, spring weg,' maar hij bleef aan de teugels trekken, Ons Vader. Och kind jong Irèneke, ge kent die historie waarschijnlijk al even goed als ik, gij. Hoeveel keer hebt ge ze niet moeten aanhoren? (Uit 'Alle dagen samen', p. 65)

Maar bij haar hoor ik nog amper iets, soms eenzelfde soort van suizen dat me voor het eerst opviel toen ik nog heel erg jong was en op een nacht het kasteel in lichterlaaie stond. Ik herinner me dat ik naar de vlammenzee keek en me er toen we dichterbij kwamen over verbaasde dat die niet stil om zich heen greep. Ik hoorde het inferno zachtjes gieren. Ergens in die spelonken van vuur en walmen sprong glas aan scherven, floten brandende balken, barstten stenen, enzovoort. (Uit 'Gestameld liedboek', p. 15-16)

'We kunnen misschien eerst nog een wandeling maken. Ik ben nog niet buiten geweest, vandaag'. 'Niet te ver. Met de velo rijden gaat nog, maar stappen, over die kasseien, dat is wat minder.' 'Tot aan de kapel in de bocht. Ik weet niet hoelang het geleden is dat ik daar nog eens geweest ben.' 'Ja, ge waart daar vroeger niet weg te slaan.' 'Ik brandde graag kaarsjes.' 'Ja, altijd graag met vuur gespeeld, gij. De Vuylstekes hebben dat geval daar neergezet. Drie kinders doodgeboren, met tranen van melk in hun oogskes. Als het volgende zou leven, dan beloofden ze Maria dat ze een kapelleke gingen bouwen.' 'Kapelleke? Het is meer een basiliek.' (Uit 'De onbevlekte', p. 126)

'In de kattewegel achter de kerk. Daar stonden van die schone beukenhagen. Ze beten gaten in de blaren, die beesten. We sloten ze op in bokaalkes of we knoopten koordekens rond hun poten en lieten ze vliegen…' (Uit 'Glorie en Heerlijkheid', p. 152)

Thuis hadden we geen politiek. We hadden kruideniers. De politiek kwam in die jaren aan huis. Net als de bakker, de melkboer, de groenteman en de viskar (op vrijdag natuurlijk) belde om de zoveel tijd de meneer van de vakbond aan, voor het lidgeld, of de juffrouw van het ziekenfonds, en op ieder wijkfeest zat er wel een schepen of drie boven een

bord mosselen geliefd bij het volk te wezen. Wilde je telefoon, tot aan het eind van de jaren zeventig een rariteit in rurale contreien, dan sprak je iemand aan in het gemeentebestuur of nabije omgeving die in de intercommunale zat, iemand van wie je wist dat hij de weg kende en voor alles zou zorgen. (Uit 'Pleidooi voor de zonde', p. 114-115)

Eenmaal thuis toog ik des zondags, na de hoogmis, naar de dorpsbibliotheek, geleid door het toenmalige schoolhoofd, meester Leenknecht, een korte, gedrongen en ietwat impulsieve man met een naïeve liefde voor het geschreven woord. Een feilloos instinct vertelde hem wie van zijn leerlingen gevoelig was voor geschiedenis en literatuur, en hij kon die voorliefde in zijn poulains aanwakkeren op een wijze die geen enkele pedagogie ooit zal kunnen becijferen. Na de lessen, in de middagpauze, placht hij, terwijl ik het bord schoonveegde, een van de boekenkasten achteraan in de klas te openen, een band van het schap te nemen, er omstandig in te bladeren om hem vervolgens in mijn handen te duwen: 'Dát moet je eens lezen.' (Uit 'Avonden op het Landgoed: op reis met Gerard Reve', p. 92)

Toen ik klein was, kon ik vanuit mijn slaapkamer de treinen horen. We woonden toen vlak bij het spoor. Alleen twee huizen aan de overkant, een kapperszaak en de woning van een gevelschilder, scheidden de straat van de spoorlijn Gent-Brugge-Gent. Ik kon de treinen horen naderen, ik kon aan de diepte van hun aanzwellende cadans beluisteren of ze van de kust kwamen of uit het binnenland. (Uit 'Wat voorbij is begint pas', p. 205-206)

Bij de school hoorde een klooster waar de oudjes van het dorp die te zorgbehoevend waren om thuis te kunnen wonen of ouderlingen die geen verwanten hadden, werden opgevangen.

Tijdens het speelkwartier kwamen ze op hun krukken en wandelstokken naar de zitbanken gepikkeld die tegen de kloostermuur stonden, om er naar hun spelende kinderen of achterkleinkinderen, of gewoon het gejoel van jong gebroed, te kijken. De minst mobielen werden door de nonnen in rolstoelen naar de speelplaats gekard. Eind jaren tachtig van de vorige eeuw ging het klooster dicht. De nonnen waren ongeveer even bejaard als de laatste paar oudjes voor wie ze moesten zorgen en het gebouw voldeed niet meer aan de moderne, lichtelijk hysterische veiligheidseisen. (Uit 'Een kleine filosofie van grote emoties', p. 53)

Toch keer ik nog altijd graag terug naar mijn eerste nest. Ik zeg het vandaag minder besmuikt dan vroeger. Ik voel sterker dan voorheen de hardnekkigheid van mijn oorsprong, in alle pracht en pijn. En hoe troebel haar water soms ook mag zijn, je spuwt niet in de bron. Ik keer terug om het altijd andere licht te zien boven het water tussen de hoge oeverdijken. Ik kom terug om de landweg voorbij de oude melkerij en de lindedreef naar het kasteel te zien baden in de nevel na een onweer op een ware julidag, om de grond te ruiken, om de kleuren in me op te nemen, verzadigd en helder in de van stof gezuiverde lucht na de regen. (Uit 'Vlaamse vergezichten', p. 152)

Luc Bauwens

Zjeraar: 'En eetij over mej nie geschreevn?'[1]

De volledige verzameling citaten en tekeningen vind je in het tijdschrift van de Erfgoedvereniging Het Land van Nevele. Het tijdschrift verschijnt vier keer per jaar. Je kan je abonneren door minstens 20 euro over te schrijven op rekeningnummer BE69 0013 9516 8578 van Het Land van Nevele vzw. (meer info op www.landvannevele.com/nl/lid-worden)

Tam tam

Dringende oproep! LAST CALL!

De Hansbeekse Toneelvereniging Niet Versagen viert in 2026 haar 85-jarig bestaan!

Naar aanleiding van deze bijzondere verjaardag is het bestuur op zoek naar zoveel mogelijk mensen die in het verleden hebben meegespeeld bij Niet Versagen — zowel bij de jeugd als bij de volwassenen — of die op een andere manier hebben meegewerkt aan een productie.

Ben jij, of ken jij iemand die hiervoor in aanmerking komt? Gelieve zo snel mogelijk een e-mailadres door te sturen naar info@nietversagen.be.
Zo kan het bestuur van Niet Versagen iedereen persoonlijk uitnodigen om deze mijlpaal samen te vieren op woensdagavond 28 januari 2026.

Niet Versagen hoopt velen van jullie opnieuw te mogen verwelkomen!

Nieuwjaarsbrief brengt plannen van Deinze tot bij de inwoners

Op 4 januari tijdens de nieuwjaarsreceptie voor de inwoners weerklonk voor het eerst 'Deinze Doenwe'. De woorden waarmee we onze plannen voor de komende jaren bekrachtigen. Deze boodschap brengen we nu tot in alle deelgemeenten door middel van opvallende frames. In deze frames kunnen inwoners een gratis nieuwjaarsbrief van het stadsbestuur vinden. Een unieke manier om onze beste wensen, maar ook toekomstplannen over te brengen naar elke Deinzenaar.

De actie kadert in het meerjarenplan 2026–2031. In dat plan vertelt de stad wat ze de komende jaren wil waarmaken. Voor iedereen. Vandaag en morgen. Dat doet Deinze volgens haar waarden: met durf, altijd nabij en met zorg.

De stad heeft één duidelijke ambitie: de gelukkigste stad van Vlaanderen worden. Daarom investeert Deinze deze legislatuur 144 miljoen euro. Die investeringen zullen voelbaar zijn in elke buurt en deelgemeente.

Deinze Doenwe werd voorgesteld op de nieuwjaarsreceptie voor inwoners op 4 januari. De stad laat daarbij inwoners aan het woord. Deze enthousiaste Deinzenaren delen hun verhalen. Zo toont Deinze niet alleen wat ze doet, maar vooral voor wie ze het doet.
"Wat we de komende jaren in de stad gaan doen, doen we samen" zegt burgemeester Rutger De Reu. "Met de nieuwjaarsbrief willen we onze plannen helder en op een originele manier delen. *Deinze Doenwe* is een uitnodiging. Om mee te dromen, mee te denken en vooral om mee te doen."

De nieuwjaarsbrieven bevinden zich in alle deelgemeenten van Deinze. Iedereen mag een brief meenemen. Wie liever digitaal leest, vindt de brief op www.deinze.be/nieuwjaarsbrief. Je vindt er ook de locaties per deelgemeente. Meer over het meerjarenplan ontdek je op www.deinze.be/doenwe.

Personalia

Verhuisd

Martine Claeys, weduwe van Gilbert Strobbe, van Dalestraat 5 naar Herman Lovelingstraat 12, 9850 - Nevele

Nieuwe inwoners

Michel De Fooz en Sybille Pringot van Zwijnaarde-Gent naar Warandestraat 22, sinds 2025

Karel Defour en Silke Defeyter met zoon Noël Defour, Hammestraat 27

Geboren

Neo Erauw, zoon van Yannick en Nesrine Jelti, Zandestraat 49, op 14 oktober

Gestorven

Maria Van Schelstraete, weduwe van Reimond Tollens († 2017), voorheen Boerestraat 11 en Begijnhoflaan 18B, ° Lotenhulle 23 juni 1928, † WZC Ter Leenen Nevele, 12 november

Gabriella (Gaby) Muys, weduwe van René Gaudissabois († 1999), Hammestraat 13 (Hammehoeve), ° Hansbeke 13 september 1933, † AZ Maria Middelares Gent 20 november

Loyc Huys, zoon van Bart en Tania Claeys, Hansbekedorp 22, ° Gent 26 september 2006, † Deinze 29 november

Carine De Cocker, weduwe van André De Vriese († 2014), Sint-Antoniusstraat 2/3 A, 9880 - Aalter, voorheen Hansbekedorp 16, ° Hansbeke 28 juni 1935, † thuis in Aalter 5 januari

Alle nuttige informatie mag doorgegeven worden aan je verspreider of aan redactie@vlakaf.be.

Artikels of andere bijdragen (bv. lezersbrieven) moeten binnen zijn bij de redactie

vóór 20 februari 2026, via redactie@vlakaf.be

Nieuws van de redactie

Samenkomst 11 november

Een veertigtal verspreiders, medewerkers en redactieleden kwamen samen in het Cultuurhuis voor een drankje en een taartenbuffet.

De pruimentaart van Marleen Van Ooteghem viel zo in de smaak dat Tante Leen nog eens in haar pen kroop. Zo ben je voorbereid op de volgende zomer of kan je de diepvries nu leeg maken…

Afscheid van Friet Verthriest

Friet maakte al deel uit van de redactie tijdens de eerste reeks van Vlakaf (dec. 1971 tot dec. 1987). De laatste jaren toen was ze zelfs verantwoordelijk uitgever.
In december 1994 stapte ze terug op de Vlakaftrein toen de tweede reeks van start ging. De eerste jaren vergaderde de redactie trouwens af en toe in Rostraat 14. Ze bleef redactielid tot januari 2002 en vervelde toen tot medewerker. Jarenlang maakte ze het degelijk verslag van de Nevelse gemeenteraden in de rubriek ‘De Heren van Nevele’. Bij de fusie met Deinze gaf ze het bijna op, maar kon toch overtuigd worden om de verslagen verder uit te schrijven. Het werd telkens een ‘Kijk in de Leiespiegel’. Vanaf deze jaargang zal Friet niet meer meewerken.
We danken haar om de jarenlange inzet!

Probleem in de Warandestraat

Verspreidster Martine Bockaert komt tijd tekort om Vlakaf verder te behartigen. Ze zou graag assistentie hebben voor haar taak in de Warandestraat. Wie wil haar helpen? Geef een seintje aan Martine 0494 63 60 52 of aan redactie@vlakaf.be. Veel dank!

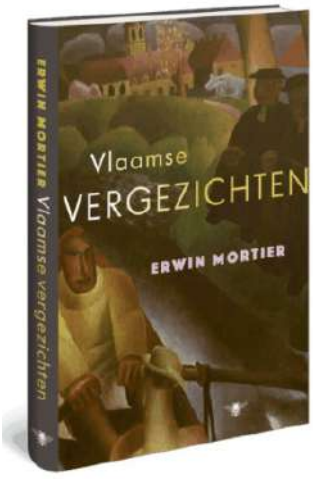

Een avond met Erwin Mortier

Op zaterdag 7 maart nodigt Vlakaf, in samenwerking met de dorpsraad Afrit 12 en erfgoedvereniging Het Land van Nevele, je van harte uit voor een literaire avond met schrijver Erwin Mortier.

Tijdens een boeiend gesprek duiken we in zijn leven en werk. We praten over zijn band met Hansbeke, over de thema’s die zijn oeuvre kleuren en natuurlijk over zijn boeken, die hem tot een van de meest gelauwerde Vlaamse auteurs maken.

Tussen de gesprekken door zorgt muziekband Fantoom, met de familie Bingé, voor sfeervolle muzikale intermezzo’s.

De inkom is gratis.

De bar opent om 19.00 uur – kom gerust wat vroeger om iets te drinken en elkaar te ontmoeten.
Om 20.00 uur gaan we van start met het gesprek met Erwin Mortier.

Iedereen is van harte welkom voor een avond vol woorden, muziek en ontmoeting.
Tot dan!

Pruimentaart met frangipane

Verwarm de oven voor tot 175 °C.

Vet een taartvorm in met boter en bestuif met bloem. Leg een vel kruimeldeeg in de taartvorm en druk overal goed aan. Haal het overtollige deeg weg. Leg een vel bakpapier op het deeg en strooi blindbakvulling op het papier.

Bak de taartbodem ongeveer 10 tot 15 minuten in de voorverwarmde oven.

Haal de taartbodem uit de oven en laat afkoelen.

Ingrediënten

- 90 g bloem
- 100 g boter
- 2 vellen kruimeldeeg of bladerdeeg
- 60 g suiker
- 65 g amandelpoeder
- 60 g bloemsuiker
- 60 ml melk
- 600 g gestoofde pruimen
- eierdooier

Het frangipanedeeg

100 g boter, 60 g kristalsuiker, 1 ei

Laat de boter op kamertemperatuur komen. Mix de boter los met de suiker en het ei. Voeg het 65 g amandelpoeder, 60 g bloemsuiker, 90 g bloem bij elkaar en meng goed.

Doe het mengsel lepel per lepel bij de boter, suiker en eieren, afwisselend met de melk.

Doe het mengsel op de gebakken deeg en strijk effen.

Doe de gestoofde pruimen op de frangipane.

Snijd het tweede vel kruimeldeeg in reepjes en leg de latjes in een raster over de pruimen.

Klop de eierdooier los met een klein beetje water. Bestrijk het deegraster hiermee.

Bak de taart nog 30 minuten in de voorverwarmde oven.

Laat de taart afkoelen.

Alziend oog

Goed dat we er 20 jaar na datum nog steeds aan herinnerd worden…

Redactieadres	Frank Langeraert Karmenhoekstraat 7 9850 Hansbeke
Redactie	Miguel Berteloot Veerle Dhont Frank Langeraert
	Koen Persyn Bram Temmerman Zjeraar
Werkten mee	Luc Bauwens Silke Catteeuw-De Smul Greet Conix Jan Darthet Peter De Groote
	Evelien De Keukeleire Johan Gaudissabois Kerngroep Afrit 12 Wim Maebe
Organisatie verspreiding	Georgette De Ketelaere Riet Kersse
	Ludwina Van de Walle Marleen Van Ooteghem
Oplage	860 exemplaren - tweemaandelijks